

VLAAMSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE

DE RAAD

ZITTING 2010-2011

Nr. 16

INTEGRAAL VERSLAG

VERGADERING VAN VRIJDAG 8 JULI 2011

OCHTENDVERGADERING

INHOUD

BERICHT VAN VERHINDERING	751
MEDEDELING	751
WIJZIGING IN DE SAMENSTELLING VAN DE SAMENWERKINGSCOMMISSIE	751
DISCUSSIONOTA EN INTERPELLATIE (R.v.O., art. 51 en art. 62)	751
Discussienota “Het recht op kinderopvang in Brussel”, ingediend door mevrouw Elke Roex – Stuk 446 – Nrs. 1 tot 3	
Interpellatie van mevrouw Greet Van Linter tot mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, over de mogelijke impact van het ophanden zijnde nieuwe decreet kinderopvang	
Bespreking	751

Spreekers: mevrouwen Elke Roex, Elke Van den Brandt, Greet Van Linter, Els Ampe, de heer Paul De Ridder, mevrouwen Brigitte De Pauw en Brigitte Grouwels, collegelid

DISCUSSIONOTA (R.v.O., art. 51)	769
Discussienota “Brussel studentenstad”, ingediend door mevrouw Bianca Debaets – Stuk 450 – Nr. 1	
Bespreking	769
<i>Sprekers: mevrouwen Bianca Debaets, Elke Roex, de heren Herman Mennekens, Johan Demol, mevrouw Elke Van den Brandt, de heren Paul De Ridder en Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter</i>	
DISCUSSIONOTA (R.v.O., art. 51)	780
Discussienota “Puzzel Brussel geeft kinderen en jongeren een stem : 2010-2011” ingediend door mevrouw Carla Dejonghe – Stuk 451 – Nr. 1	
Bespreking	780
<i>Sprekers: mevrouw Carla Dejonghe, de heer Fouad Ahidar, mevrouwen Brigitte De Pauw, Greet Van Linter, Annemie Maes, de heer Paul De Ridder, de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter en mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid</i>	
VRAAG (R.v.O., art. 59)	787
van mevrouw Greet Van Linter aan mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, over de nood aan rusthuisplaatsen in Brussel	
ACTUALITEITSVRAGEN (R.v.O., art. 61)	789
van mevrouw Greet Van Linter aan de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, over de inrichting van Nederlandstalig gemeentelijk onderwijs in Ganshoren, Elsene, Watermaal-Bosvoorde, Etterbeek, Oudergem en Sint-Gillis	
van de heer Johan Demol aan de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, over het feit of de uitspraken van collegelid De Lille over het Brusselse luik van de nota van formateur Di Rupo het officiële standpunt van het VGC-college zijn	
BIJLAGEN	793
TREFWOORDENREGISTER	810

OCHTENDVERGADERING

– *De vergadering wordt om 9.04 u geopend.*

Voorzitter: mevrouw Carla Dejonghe

BERICHT VAN VERHINDERING

De voorzitter.- De heer Dominiek Lootens-Stael is verontschuldigd voor deze vergadering.

MEDEDELING

De voorzitter.- Bij brief van 6 juli 2011 meldt de heer Jan Peumans, voorzitter van het Vlaams Parlement, dat de heer Sven Gatz met ingang van 1 juli 2011 ontslag heeft genomen als Vlaams volksvertegenwoordiger. De heer Gatz werd in de plenaire vergadering van woensdag 6 juli 2011 opgevolgd door mevrouw Khadija Zamouri.

**WIJZIGING IN DE SAMENSTELLING VAN DE
SAMENWERKINGSCOMMISSIE**

De voorzitter.- Collega's, gezien de heer Sven Gatz ontslag nam als Vlaams volksvertegenwoordiger met ingang van 1 juli 2011 en op 6 juli 2011 werd opgevolgd door mevrouw Khadija Zamouri, wijzigt de samenstelling van de Samenwerkingscommissie met de Vlaamse volksvertegenwoordigers verkozen in het Brussels hoofdstedelijk gewest.

Vanaf heden zetelt mevrouw Khadija Zamouri in voormelde commissie in de plaats van de heer Sven Gatz. (*Instemming*)

DISCUSSIONOTA EN INTERPELLATIE (R.v.O., art. 51 en art. 62)

**Discussienota 'Het recht op kinderopvang in Brussel', ingediend door mevrouw Elke Roex –
Stuk 446 - Nrs.1 tot 3**

**Interpellatie van mevrouw Greet Van Linter tot mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid
bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, over de mogelijke
impact van het ophanden zijnde nieuwe decreet kinderopvang**

Bespreking

Mevrouw Elke Roex.- Ik stel vast dat het bevoegde collegelid niet aanwezig is. Er is een interpellatie gekoppeld aan de bespreking van de discussienota waardoor, volgens mij, de aanwezigheid van het collegelid vereist is. Het is een kwestie van respect voor de werkzaamheden van de Raad. Daarom vraag ik een schorsing tot het collegelid er is.

– *De vergadering, geschorst om 9.09u, wordt hervat om 9.10u.*

De voorzitter.- Om de zaken vooruit te laten gaan, stel ik voor om de agenda enigszins te wijzigen en de discussienota ‘Puzzel Brussel’ als eerste punt te behandelen. Is iedereen het daarmee eens?

Mevrouw Elke Roex.- We voeren hier ernstige taken uit en willen enig respect voor ons werk. De diensten hebben hier een heel jaar aan gewerkt. Ik heb veel energie gestoken in mijn discussienota en mevrouw Bianca Debaets ongetwijfeld ook in de hare. Er is ook veel energie besteed aan alle educatieve activiteiten. Dat er hier geen enkel collegelid aanwezig is, getuigt niet van respect voor deze Raad. Het uur is nochtans gekend en de Raad is nog altijd de wetgevende macht.

– *De vergadering, geschorst om 9.11u, wordt hervat om 9.16u.*

Mevrouw Elke Van den Brandt, verslaggever.- Ik dank de diensten voor dit uitvoerige en sterke verslag. We hebben woensdag nog een laatste terreinbezoek gebracht en ook dat is opgenomen in het verslag. Ik vraag hier een gemeend applaus voor de dienst wetgeving voor zijn adequate manier van werken. (*Algemeen applaus*)

We hebben een heel traject afgelegd. We zijn begonnen met de discussienota van mevrouw Elke Roex, waarin ze een aantal vragen stelde. Zo vraagt ze hoeveel opvangplaatsen we in Brussel nodig hebben om de kinderen van morgen een deftige opvang te kunnen bieden. Zij vraagt zich ook af wat de spreiding is en hoe die moet worden berekend. Wat is de verhouding tussen de Franse en de Vlaamse Gemeenschap die in Brussel actief zijn? Mevrouw Roex somt een aantal knelpunten op die er met betrekking tot de kinderopvang in een grootstad als Brussel en eventueel ook in andere grootsteden bestaan.

Ik zal niet herhalen wat er in die discussienota staat. Dat zou ons veel te ver leiden. We hebben allemaal de nota kunnen lezen. We hebben ook een cartografie gekregen van 2005 tot 2010. Die bevestigde in grote mate de conclusies van mevrouw Roex inzake het tekort in de kinderopvang. We kregen ook een evolutie van het aanbod en een overzicht per gemeente. We hebben met de discussienota en met de cartografie een groot aantal cijfers gekregen die ons een beeld geven van de realiteit in Brussel.

De conclusies van de cartografie zijn dat er meer inspanningen nodig zijn om voldoende kinderopvang te creëren. Er is een voluntaristisch investeringsbeleid nodig. Dat wil zeggen dat spontane uitbreidingen niet volstaan. We moeten actief een uitbreidingsplan op poten zetten. We moeten de mensen die verantwoordelijkheid nemen, blijven ondersteunen.

Meerdere collega's hebben deelgenomen aan dit debat. Daarin werden een aantal gemeenschappelijke accenten gelegd. Het aspect van gelijke kansen is aan bod gekomen en ook de vraag naar een centraal inschrijfsysteem. Mevrouw Greet Van Linter vroeg aandacht voor eenoudergezinnen. Mevrouw Els Ampe wees op de blinde vlekken. Mevrouw Elke Roex vroeg aandacht voor de samenwerking met de Franse Gemeenschap omdat die ook actief is in Brussel. Collegelid Brigitte Grouwels was ook aanwezig. Zij lichtte het beleid van de VGC toe. Ook zij erkende dat er een tekort is in het aantal plaatsen. Dit tekort heeft een niet-genderneutraal effect. Vooral vrouwen voelen daarvan de gevolgen.

Daarna hebben we nog langdurige, maar interessante en zinvolle discussies gevoerd. Ik verwijs iedereen met plezier naar het verslag om de conclusies te lezen.

We brachten tot slot een bezoek aan Gent om er te kijken welk inschrijfsysteem daar wordt gehanteerd. Dat heeft ons allemaal voldoende materiaal gegeven om vandaag het debat voort te zetten en af te ronden.

Mevrouw Elke Roex.- Ik zal de discussienota niet helemaal opnieuw toelichten. Dat is al gebeurd in de commissie. Ik zal hier mijn eigen beschouwingen geven.

De invloed van kinderopvang op de samenleving wordt wel eens onderschat. Kinderopvang is essentieel als motor voor maatschappelijke ontwikkeling, zeker in een stedelijke context. Zonder voldoende betaalbare kinderopvang kunnen vele gezinnen hun kansen niet grijpen om te werken, een opleiding te volgen en sociaal vooruit te gaan. Dat is niet het minst het geval voor allochtone vrouwen, die daarmee meteen hun kansen op integratie en emancipatie onvermijdelijk verloren zien gaan. We kunnen gerust zeggen dat een gebrek aan betaalbare en toegankelijke kinderopvang een rem zet op de samenleving. Als we merken dat er vooral in de arme wijken plaatsen te weinig zijn en dat de middenklassegezinnen het gemakkelijkst de weg vinden naar de kinderopvang, wordt het helemaal schrijnend. Ik wens dat die urgentie wordt erkend en begrepen. Er gaat te weinig aandacht naar het tekort in de kinderopvang. Willen de Vlaamse Gemeenschap en Brussel tegen 2020 voldoen aan hun zelfgestelde opvangnormen en aan de Brusselnorm, moeten er maar liefst 4450 opvangplaatsen bijkomen.

Terwijl de behoefte dagelijks groeit en de nood aan plaatsen met sociale tarifiering schrijnend is, dreigen er net plaatsen te verdwijnen door de invoering van een nieuw Vlaams decreet. Dat weten we al maanden, maar er is nog altijd geen oplossing in zicht. Het beleid slaagt er niet in de achterstand weg te werken. Het aantal kinderen blijft spectaculair stijgen en we hebben behoefte aan meer dan 400 plaatsen per jaar. U creëert er 150 tot 200. De achterstand vermindert niet, maar groeit.

Vanuit die verontwaardiging en vanuit de vaststelling dat de VGC niet voldoende voorbereid is om het nieuwe Vlaamse decreet Kinderopvang te implementeren, heb ik de discussienota over kinderopvang ingediend.

Intussen hebben we meer dan voldoende documentatie op tafel die de Raad en het College moet toelaten de juiste beslissingen te nemen inzake kinderopvang. We hebben de discussienota die we vandaag bespreken, deel 2 van de cartografie en het verslag van de bespreking ervan in het parlement, het verslag van het plaatsbezoek aan het Centraal Meldpunt Kinderopvang in Gent en het ontwerp van het nieuwe Vlaamse decreet Kinderopvang. Nu is het aan de Raad om deze instrumenten te valideren en een zo breed mogelijk draagvlak te creëren om gezamenlijk conclusies op te maken die het College een duidelijk richting aangeven voor het kinderopvangbeleid. Ik zou dat graag het 'Brussels Masterplan voor Kinderopvang' noemen, dat een ambitieuze, maar realistische planning maakt voor de creatie van voldoende, betaalbare en nieuwe kinderopvangplaatsen. Een plan dat ernaar streeft een einde te maken aan de Brusselse kakofonie in de kinderopvang en dat ernaar streeft om het Vlaamse decreet zo maximaal mogelijk af te stemmen op het beleid van de Franse Gemeenschap in Brussel, in overleg met het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Ik wil alvast een aantal elementen aangeven die voor mij zeker in dat masterplan moeten staan.

Het eerste element is monitoring. Zowel het aanbod als de nood moeten worden gescreend. We kunnen dit niet alleen. Het collegelid moet daarbij de verschillende overheden gezamenlijk rond de tafel brengen. Is het niet hemeltergend dat Kind&Gezin niet van in het begin mee betrokken was in de analyse die de minister-president maakte van de kinderopvang? Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest heeft een fantastisch instrument gemaakt, met de nood aan bijkomende kinderopvangplaatsen per wijk. Het collegelid doet hier alsof dat instrument niet bestaat.

Inzake monitoring hebben we nood aan een kaart met het aanbod van de Nederlandstalige en Franstalige kinderopvang per wijk en aan een instrument dat een centrale en permanente monitoring van de beschikbare opvangplaatsen in Brussel toelaat.

Vervolgens is er behoefte aan een visie. We schreeuwen uit dat er te weinig kinderopvang is, maar we zijn het niet gezamenlijk eens over waar we naartoe willen. Het recht op kinderopvang moet vastgelegd worden in een gemeenschappelijke Brusselse visie, die wordt onderschreven door alle overheden. We moeten het eens worden over de norm. Het heeft geen zin om elk naast elkaar een norm te bepalen. De Vlaamse Gemeenschap heeft de 50 procentnorm en de Franse Gemeenschap hanteert nog de Barcelonanorm. Dat wil zeggen dat 1 Vlaams kindje op 2 recht heeft op kinderopvang in Brussel tegen 1 Franstalig kindje op 3. Moeten Franstalige vrouwen dan meer werkloos blijven dan Nederlandstalige vrouwen? Kunnen we daarover een dialoog starten met de Franse Gemeenschap in Brussel? Durven we zeggen welke norm we in deze hoofdstad willen hanteren?

Aan die norm moeten we een streefcijfer koppelen, rekening houdend met factoren als de nataliteit, de tewerkstellingsgraad, het effectief en verwachte gebruik en de gezinssituatie, en dat zowel voor de reguliere als voor de occasionele en flexibele kinderopvang.

Als we het cijfer kennen, moeten we het groeipad uittekenen. We bevragen de publieke en privésector om in kaart te brengen waar er uitbreiding mogelijk is. We tekenen een groeipad uit om zo snel mogelijk de achterstand weg te werken en tegen 2016 een voldoende aanbod te hebben voor een derde van de kinderen en tegen 2020 voor de helft van de kinderen. Dat groeipad moet worden overlegd en afgestemd samen met de Vlaamse en Franse Gemeenschap en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, met het oog op het bereiken van de norm, het recht op kinderopvang in Brussel.

U mag intussen niet vergeten duidelijkheid te verschaffen over het lot van de duizenden opvangplaatsen in initiatieven die vandaag onder toezicht staan van Kind&Gezin, maar die dreigen te verdwijnen naar aanleiding van het nieuwe Vlaamse decreet Kinderopvang. U moet dat doen in overleg met de Franse Gemeenschap.

De analyse van minister-president Charles Picqué op wijkniveau heeft aangetoond dat we een absolute prioriteit moeten geven aan de wijken met een grote concentratie van kinderen onder de 3 jaar en met weinig beschikbaar Nederlandstalig aanbod. In het algemeen genomen zijn dat wijken die zich in de arme sikkel van Brussel bevinden. Noch Kind&Gezin noch de VGC houdt rekening met deze vaststelling. Daar moet verandering in komen. We moeten prioriteiten durven te stellen en daarbij garanderen dat we in voldoende gespreide inkomensgebonden kinderopvang zullen voorzien, met een bijzondere aandacht voor de wijken binnen de arme sikkel.

Het collegelid zal hierbij ook een opleidings- en tewerkstellingsplan moeten uitwerken. Voor 4500 plaatsen moet men bijna 700 kinderverzorgers aanwerven. Men zal die moe-

ten vinden en dus, realistisch gezien, moeten opleiden. Ik weet niet of het collegelid het gemerkt heeft, maar in tegenstelling tot Vlaanderen staat het beroep van kinderverzorger niet op de lijst van knelpuntberoepen in Brussel. Als we dat geloven, zou het in Vlaanderen moeilijker moeten zijn om iemand te vinden voor een job als kinderverzorger dan in Brussel. Ik heb even opgezocht hoe dat komt en contact opgenomen met de bevoegde instanties. Daaruit bleek dat er in 2010 441 bij Actiris aangegeven vacatures waren voor kinderverzorger. Daarvan raakten er 316 ingevuld. Dat is een invulpercentage van 76,9%, wat een stuk hoger is dan 68%. Een beroep kan pas als knelpuntberoep worden erkend, als het onder dat percentage ligt. Vreemd genoeg werd er geen onderscheid gemaakt tussen Nederlandstalige kinderverzorgers en Franstalige. Tot gisteren, want ik heb Brussels minister Benoît Cerexhe hierover geïnterpelleerd. De cijfers spreken boekdelen. In de Franstalige kinderopvang is de invullingsgraad van vacatures 78% en daar is het geen knelpuntberoep. Het is er ook geen in Wallonië. In de Nederlandstalige kinderopvang is de invulgraad 60%. Dat ligt dus wel onder de grens.

Het goede nieuws is dat minister Benoît Cerexhe op mijn vraag bereid is gebleken om het beroep van Nederlandstalige kinderverzorger te erkennen als knelpuntberoep. Het collegelid wint vandaag tal van voordelen. Dat werk heb ik al gedaan. Het is nu aan het collegelid om contact op te nemen met VDAB en ervoor te zorgen dat daar een opleidingsplan aan wordt gekoppeld en in de nodige premies wordt voorzien. Ik geef aan haar collega's de tip om eens te vragen wat de situatie is in het onderwijs. Ook voor het beroep van onderwijzer wordt geen onderscheid gemaakt tussen Nederlandstaligen en Franstaligen.

Wat betreft de toegang tot de kinderopvang mag het collegelid ook niet in een hoekje blijven werken. We moeten werk maken van één Brussels lokaal loket kinderopvang, Franstalige en Nederlandstalige Brusselaars samen. Dat om het beschikbare aanbod in de buurt zichtbaar te maken, de zoektocht van de ouders te vereenvoudigen, het gebruik van de beschikbare capaciteit te optimaliseren en de niet bereikte en/of kwetsbare gezinnen actief toe te leiden naar het beschikbare aanbod. Daarbij moet het inschrijvingsbeleid van Kind&Gezin en zijn Franstalige tegenhanger ONE beter op elkaar worden afgestemd. We hebben bij ons bezoek in Gent geleerd dat het mogelijk is om een werkbaar systeem te maken, dat prioriteiten stelt, dat voorrang regelt en dat duidelijk is. Maar we hebben ook geleerd dat zo'n instrument best zo breed mogelijk is en zoveel mogelijk opvanginstellingen integreert.

Wat de kwaliteit betreft moeten we een minimale pedagogische standaard definiëren en die in elk opvanginitiatief garanderen, met specifieke aandacht voor de talige ontwikkeling van het kind. Er komt in Brussel immers nog het taalaspect bij. Als we willen vasthouden aan de huidige hoge normen van tweetaligheid in Brussel, dan lijkt het me aangewezen dat we ook inspanningen doen om kinderen die opgroeien in een andere taal, Nederlands te leren. Dat is natuurlijk niet de taak van de kinderopvang - laat dat duidelijk zijn -, maar we weten ook wel dat een eerste contact met het Nederlands in de kinderopvang een springplank kan zijn die wapent tegen een taalachterstand op school.

Met betrekking tot de kwaliteit en de infrastructuur is het duidelijk dat de normen van Kind&Gezin en die van ONE niet op elkaar zijn afgestemd. Maar er is meer, ze zijn ook niet afgestemd op het organiseren van kinderopvang in een stedelijke context. Dat hoorden we ook in Gent. Het collegelid moet dus werk maken van een gemeenschappelijke kwaliteitsnorm, van Kind&Gezin en ONE samen, maar ook van een stedelijke norm. Ik nodig haar uit om daarvoor ook samen te zitten met haar collega's uit andere grote steden

en om een *best practices*-databank aan te leggen met initiatieven die het inrichten van een kinderopvang in een grootstedelijke context vergemakkelijken.

Er ligt voldoende op tafel. Ik heb mijn voorstellen in een voorstel van resolutie verwerkt die ik eerstdaags aan de andere democratische partijen van de VGC ter bespreking en ondertekening zal voorleggen en bij de griffie zal indienen. Het is immers belangrijk om een zo breed mogelijk draagvlak te creëren.

Ik wil aan de voorzitter voorstellen om samen te bekijken hoe we het volgende kunnen realiseren. Ik zou graag een gemeenschappelijke commissievergadering organiseren met de Cocof om een gemeenschappelijk plan voor kinderopvang voor te stellen, naar analogie van de gemeenschappelijke vergadering over cultuur. Ten tweede zou ik met de voorzitter willen onderzoeken of het mogelijk is dat de Raad van de VGC het initiatief neemt om een grootstedelijk overleg te organiseren over kinderopvang. We zouden de besturen van de stad Gent en Antwerpen kunnen uitnodigen om de knelpunten en goede praktijken inzake de organisatie van kinderopvang in een grootstad samen te bespreken. Ik ben er alvast van overtuigd dat dat een zeer productieve oefening zou zijn.

Mevrouw Greet Van Linter.- De uitvoerige discussienota raakt heel wat pijnpunten aan en kaart problemen aan waarmee de Nederlandstalige kinderopvang in Brussel geconfronteerd wordt. Vooral wat de toekomst zal brengen of zou moeten brengen wordt in deze nota duidelijk naar voor gebracht. Het is een interessant werkstuk om verder over te debatteren. Iedereen is het ongetwijfeld eens met de doelstellingen die moeten gerealiseerd worden. Over de manier waarop, voorrangsregels enzovoort, kan gediscussieerd worden.

Ondertussen namen we ook kennis van de tweede cartografie van de Brusselse Nederlandstalige kinderopvang. Die biedt een massa cijfermateriaal, dat gedeeltelijk gelijkloopt met de cijfers uit de nota, en er gedeeltelijk ook van afwijkt. Alles hangt er natuurlijk van af vanuit welk perspectief men de noden en het aanbod gaat percipiëren. Een zeer belangrijke vraag hierbij is tot wie de Vlaamse Gemeenschap zich wenst te wenden.

Ik wil kort ook een aantal cijfers en redeneringen voorleggen. Dat is nog een andere benadering dan die in de nota's. Het feit of men onder of boven de Barcelonanorm terecht komt, hangt immers af van het uitgangspunt waaruit men vertrekt bij de cijfergegevens. De cartografie vertrekt vanuit het gegeven dat Brussel in 2008 47.440 kinderen onder de 3 jaar telt en dat de Vlaamse Gemeenschap in een Nederlandstalige dienstverlening moet voorzien voor 30 procent van de hele Brusselse bevolking, de zogenaamde Brusselnorm. Dit betekent dat de Vlaamse Gemeenschap in Brussel verantwoordelijk is voor 14.232 kinderen onder de 3 jaar. Wanneer men zich echter zou richten tot het werkelijk aantal Vlamingen in Brussel, rekening houdend met bijvoorbeeld het aantal Vlaamse stemmen, zouden de cijfers er heel anders uitzien. Dan zou men tot amper 2.712 kinderen komen, gerekend op 60.000 Vlamingen. Een vaststaand feit is dat het percentage kinderen onder de 3 jaar nog zal toenemen, met sterke groeiverschillen tussen de gemeenten onderling.

Nog volgens de studie waren er in 2010 15.678 opvangplaatsen in Brussel via Kind&Gezin en ONE voor die 47.440 kinderen onder de 3 jaar. Dat komt precies overeen met de Barcelonanorm van 33%. Van die plaatsen zijn er 7.289 Vlaamse kinderopvangplaatsen, erkend door of onder toezicht van Kind&Gezin, 778 plaatsen zijn voorbehouden voor EU-kinderen. Aangezien die volgens de studie niet mogen meegeteld worden, brengt ons dat tot een totaal van 6511 Vlaamse kinderopvangplaatsen. Wanneer we rekening houden met de Brusselnorm die stelt dat de Vlaamse gemeenschap in een Nederlandstalige

dienstverlening moet voorzien voor 30 procent van de ganse Brusselse bevolking, dient men dus te vertrekken van 14.232 kinderen onder de 3 jaar.

De 6.511 ‘Vlaamse’ opvangplaatsen voor de 14.232 kinderen die volgen uit de Brussel-norm, geven een dekkingsgraad van 45,75%. Dat ligt ver boven de Europese norm.

Indien we rekening houden met het Vlaamse Pact 2020 dat een dekkingsgraad van 50% nastreeft, moet er nog een ernstige inspanning worden geleverd. Men mag ook niet vergeten dat een groot deel van de zelfstandige kinderopvang de facto Franstalig is, dat er uiteindelijk van de 6.511 Nederlandstalige opvangplaatsen slechts 4.091 zijn waar effectief Nederlands wordt gesproken. Wanneer we de Brusselnorm toepassen op dat aantal, komen we maar aan een dekkingsgraad van 28,75%, wat dan weer onder de Barcelona-norm ligt. Dat geeft een tekort van 606 plaatsen. Rekening houdend met de toekomstige bevolkingsprognoses, zou er in 2020 een tekort zijn van 1.613 ‘Vlaamse’ opvangplaatsen met een Nederlandstalige omgangstaal.

Is dit denkspoor wel realistisch? Blijven er Nederlandstalige kinderen in de kou staan, wanneer men rekening houdt met het échte aantal Vlamingen? Gaat men zich vanuit het beleid richten tot meer en meer anderstaligen, met alle uitdagingen betreffende taalverwerving als gevolg? Aangezien de VGC specifieke aandacht heeft voor taalstimulatie van het jonge kind is het essentieel dat er voldoende Nederlandstalige opvangplaatsen bestaan waar men effectief Nederlands spreekt.

Het nieuwe decreet over de kinderopvang stelt duidelijke taalvoorwaarden, wat het landschap van de kinderopvang nog aanzienlijk zal veranderen. Deze discussienota raakt een probleem aan dat in 2012 zal rijzen voor de Nederlandstalige kinderdagverblijven die in se Franstalig zijn. Vanaf dan zal Kind&Gezin enkel nog met vergunningen werken. De discussienota stelt dat overleg met de Vlaamse en Franstalige Gemeenschap en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest noodzakelijk is. Mijn fractie heeft niets tegen overleg, maar het is duidelijk dat het in hoofdzaak om een probleem van de Franstalige Gemeenschap gaat als deze de facto Franstalige opvanginitiatieven wegvallen. De Franse Gemeenschap moet keuzes maken. Ofwel gaan een aantal plaatsen verloren, ofwel verliezen de ouders het recht op fiscale aftrek omdat de initiatieven blijven bestaan zonder attest van toezicht. Misschien is het nodig dat de Franstalige Gemeenschap zich beraadt over het veranderen van de normen en dat de initiatieven meer gedreven trachten te voldoen aan de normen.

Wat het crècheplan betreft - waar ik niet zo gelukkig mee ben aangezien kinderopvang een gemeenschapsmaterie is en blijft - rijst de vraag waarom niet alle opvangplaatsen worden gerealiseerd. Maar ook en vooral dringt de vraag zich op of er voldoende wordt aangedrongen bij de gemeenten om in Nederlandstalige opvangplaatsen te voorzien. Ik heb daar mijn twijfels over.

Inzake de capaciteitsuitbreiding ben ik van mening dat de verantwoordelijkheid bij de Vlaamse Gemeenschap ligt om tegen 2020 in een behoefte dekkend aanbod te voorzien in Brussel. De Vlaamse Gemeenschap stelt deze doelstelling voorop en het is de Vlaamse Gemeenschap die deze doelstelling moet realiseren, ongeacht de inspanningen van de Franstalige Gemeenschap of het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Dit in tegenstelling met de schrijvers van de discussienota die de inspanningen meer op Brussels niveau situeren. Via het decreet worden nu ook maatregelen genomen om een trapsgewijs systeem van subsidies in te voeren. Een basissubsidie dient de kosten op te vangen die crè-

ches maken om aan de erkenningsvereisten te voldoen. Bovenop die basissubsidie kunnen zelfstandige crèches en onthaalmoeders die volgens het inkomengerelateerd systeem werken een bijkomende subsidie krijgen die hoger ligt dan nu het geval is. Verder zijn er ook nog subsidies voor het opnemen van kansengroepen en voor de inclusieve kinderopvang.

Ik betwijfel of dit alles voldoende is en denk dat in Brussel moet gefocust worden op meer plaatsen om de blinde vlekken op te lossen. De discussienota spreekt over een onderaanbod aan opvangplaatsen in de arme sikkels van Brussel. Mijn fractie meent dat er dient onderzocht te worden wat de werkelijke vraag naar kinderopvang is in de arme sikkels.

De concentratie van jonge kinderen is er ongetwijfeld groot, maar is de vraag naar kinderopvang evenredig? Het is bekend dat kinderen van allochtone of kansarme ouders minder vaak gebruikmaken van kinderopvang of naar de kleuterschool gaan. Een verdere analyse hiervan is een must.

Verder is het zorgwekkend dat de kloof tussen arme en rijke gemeenten groter wordt en het grootste aanbod aan gesubsidieerde kinderopvang zich in de rijkere gemeenten situeert. Het is een uitdaging om hieraan te remediëren en tevens het invullen van de blinde vlekken prioritair te stellen.

Andere pijnpunten die blijven in dit dossier zijn de onoverzichtelijke wachtlijsten en de voorschotten, soms echt woekerprijzen, die in sommige privécrèches worden gevraagd. Het gaat om bedragen tot tussen 400 en 700 euro. Enige eenvormigheid hierover zou aan te raden zijn.

Het ondoorzichtige systeem van de wachtlijsten, is eveneens een heikel punt dat onze aandacht dient te krijgen. In de praktijk lijkt het soms of er echt *à la tête du client* gewerkt wordt, en of de opvang afhangt van de financiële draagkracht van de gezinnen. Dat mag niet mogelijk zijn. Het feit dat opvang vaak volzet is, en dit voor langere periodes, bijvoorbeeld twee jaar, is niet geloofwaardig.

Ik wens hier nog aan toe te voegen dat er nauwgezet op toegekeken dient te worden dat, wanneer men zich in de kinderopvang wil wenden tot anderstaligen, men niet in hetzelfde schuitje terechtkomt als het onderwijs. Ook de Nederlandstalige kinderopvang mag niet het slachtoffer worden van haar succes. Ik pleit er dan ook onomwonden voor dat er voorrang gegeven wordt aan Nederlandstalige kinderen in de Nederlandstalige kinderopvang in Brussel.

Wat betreft het Lokaal Loket, is mijn fractie voorstander van één loket waar het aanbod van Nederlandstalige plaatsen duidelijk geschetst wordt. Kinderopvang is en blijft gemeenschapsmaterie. In tegenstelling met de schrijvers van de nota die de Franstalige en Vlaamse Gemeenschap in samenwerking met Brussel willen zien in het Loket.

Ik ben van mening dat het heel belangrijk is dat de ouders eerst uitmaken welke taal ze voor de opvang kiezen, welke taal ze hun kind willen meegeven, in welke taal ze hun kind naar school willen sturen. Dat moet de eerste keuze zijn. Daaropvolgend moeten ze zich kunnen richten tot het Loket, waar het aanbod dat voor hen interessant is, doorzichtig en eenvoudig wordt gemaakt.

Ten slotte pleit ik, net zoals in de discussienota, voor voldoende Nederlandstalig personeel in de kinderdagverblijven. Collegelid Brigitte Grouwels blijft naar eigen zeggen

voorzitter van een eventuele Brusselpremie voor het personeel van de Brusselse kinderdagverblijven. Dat is positief. Mijn fractie wacht op een initiatief terzake.

Wanneer de Vlaamse Regering een substantiële uitbreiding van opvangplaatsen plant, moet ze hier ook rekening mee houden. Een specifiek beleid met eventueel premies om te werken in de grootstad moet overwogen worden, wil men voldoende gekwalificeerd personeel aantrekken.

Mevrouw Els Ampe.- In de studie staat te lezen dat er voor 50.000 kinderen die tussen 0 en 3 jaar zijn, slechts 15.000 opvangplaatsen beschikbaar zijn in het Brussels hoofdstedelijk gewest. Dit is eigenlijk de balans van de beschikbare kinderopvang in het Brussels hoofdstedelijk gewest. Nodeloos te zeggen dat het voor vele ouders een probleem is, dat dringend aangepakt moet worden.

Reeds 6 jaar geleden legde ik een discussienota over het gebrek aan kinderopvang op tafel. De discussienota van vandaag is een goede *update* van het probleem. Ik krijg echter stil aan het gevoel dat we achter onze eigen staart lopen. We hoeven elkaar hier niet te overtuigen van het feit dat er een probleem is. Ouders blijven zoeken naar een plaatsje in de kinderopvang. Alle raadsleden weten dit en zijn van voldoende goede wil.

We mogen echter de focus van het probleem niet verschuiven. Ik heb sterk de indruk dat wanneer men zich gaat focussen op de komst van een centraal inschrijfloket, men het probleem niet zal oplossen, maar verleggen. De organisatie van een inschrijfloket kost geld en het personeel dat ervoor zou aangeworven worden, kan beter ingezet worden voor de uitbating van een kinderopvangverblijf. Een tekort aan plaatsen kan maar op één manier worden opgelost, namelijk door meer plaatsen te creëren.

Ik vrees dat we op geld van Vlaanderen zullen kunnen blijven wachten. We vragen dat immers al zo lang. Misschien is er zelfs nog eerder een Federale Regering, dan Vlaams geld voor kinderopvang in Brussel. We moeten het geweer van schouder durven veranderen.

Op welke manier moeten we dat doen? Eerst en vooral moet de VGC binnen het beschikbare budget op een creatieve manier geld vrijmaken voor eigen kinderopvang. Vervolgens, en dat is het belangrijkste, moet de organisatie van privékinderopvang opnieuw financieel aantrekkelijk worden voor een potentiële uitbater. Het is toch ongelooflijk vast te stellen dat er zo weinig mensen zijn die een kinderopvangverblijf willen uitbaten in Brussel. Het beleid moet op zoek gaan naar de oorzaken.

In Brussel zijn de huizen en de gronden duurder. Iemand die een kinderdagverblijf wil uitbaten, moet investeren. Bovendien is het in Brussel moeilijker, ondanks de aanwezigheid van 100.000 werklozen, om geschikt personeel aan te werven. Bovendien zijn aan de aanwerving en het ontslag van personeel heel wat kosten verbonden. Dat is echter in heel België zo.

Ook de loonkosten zijn overdreven. Zeker als men nagaat hoe groot het nettoloon is dat iemand die in de kinderopvang werkt uiteindelijk ontvangt, komt men tot die constatering. Die kosten beletten potentiële uitbaters om een risico te nemen. Daar gaat het tenslotte toch om. Men start met een kinderopvangverblijf, men gaat naar de bank en men leent geld. Als men tot de slotsom komt dat het risico te hoog is, haakt men af. Dat is vandaag het probleem. Daarom denk ik dat we absoluut de federale onderhandelaars en de

Kamerleden moeten bewust maken van dit probleem. Het kan niet de bedoeling zijn dat een kinderopvangverblijf of de uitbater ervan gigantische winsten genereert. Het is echter evenmin de bedoeling dat iemand zichzelf op droog zaad zet om zijn of haar levenswerk te verwezenlijken door een verblijf voor kinderopvang te creëren. De meeste uitbaters van kinderdagverblijven houden gewoon van kinderen.

Het is van het grootste belang dat er fiscale vrijstellingen komen voor kinderopvangverblijven en dat de aanwervingen van medewerkers minder gaan kosten. Het nettoloon op zich mag niet dalen. Alle kosten die aan de staat worden betaald, moeten dalen. Een uitbater betaalt een medewerker bijvoorbeeld 1000 euro. Als privé-ondernemer moet hij daar echter nog eens 2.500 euro voor de staat bij tellen. De werknemer moet echter zelf ook nog belastingen betalen. Uiteindelijk komt men tot een zeer grote bruto-kost en houdt men zeer weinig over. Het uiteindelijke gevolg is echter dat vele potentiële uitbaters dit risico niet willen nemen. Men moet dit veranderen.

Ik besef terdege dat de vakbonden zich hiertegen verzetten. Men zou het echter tegen de vakbonden moeten durven opnemen. Anders zal er niets veranderen en zullen we in rondjes blijven draaien. Mijn oudste dochter is 8 jaar en toen was er al een plaatstekort. Twee jaar geleden was er nog steeds geen plaats. Vandaag is er nog steeds niets veranderd. Iedereen in de Raad is van goede wil. Collegelid Brigitte Grouwels is eveneens van goede wil en doet wat binnen haar mogelijkheden ligt. De tijd is echter gekomen om het anders aan te pakken. De Kamerleden moeten eindelijk bewust worden gemaakt van de noodzaak om een interessantere economische omgeving voor de potentiële uitbaters van kinderopvangverblijven te creëren.

Mevrouw Elke Roex heeft er echter terecht op gewezen dat de gevraagde prijs in de zelfstandige kinderdagverblijven ongelooflijk hoog is. Hoe komt dit? Vooreerst zijn er heel weinig uitbaters. Er is heel weinig concurrentie. Bovendien zijn de kosten voor degenen die de uitdaging aangaan, zeer hoog. De enige manier om deze vicieuze cirkel te doorbreken, is te zorgen voor meer concurrentie en lagere kosten. Ik ben er dan ook van overtuigd dat ook de sp.a-fractie zich in dit verhaal zal kunnen vinden en dit verhaal zal meenemen naar de Kamer.

De heer Paul De Ridder. - Ik heb de discussienota van mevrouw Elke Roex met veel belangstelling gelezen. Dit werkstuk vat de uitdagingen waar wij op vlak van de kinderopvang in Brussel voor staan, goed samen.

In de jaren '70 is de Nederlandstalige Cultuurcommissie begonnen met de uitbouw van kinderopvangvoorzieningen. Men had immers ingezien dat enkel Nederlandstalig onderwijs aanbieden niet voldoende was. Vele kinderen waren immers al verfranst in de Franstalige kinderopvang en kwamen dan ook in de Franstalige scholen terecht.

Daarom werd een ambitieus plan voor kinderkribben en peuterscholen opgestart. Vanaf de jaren '70 heb ik de uitbouw van deze sector van nabij kunnen volgen via mijn echtgenote. Zij was eerst bij het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn en later bij Kind&Gezin verantwoordelijk voor de kinderkribben en peuterscholen in Brussel.

De N-VA-fractie pleit ervoor dat Vlaanderen blijft investeren in Brussel. Wegens de sterke bevolkingsaan groei moet de kinderopvang daarbij een van de prioriteiten zijn. Temeer omdat het voor de kinderen die opgroeien in een niet-Nederlandstalig gezin een enorm voordeel is om reeds op zeer jonge leeftijd in contact te komen met het Nederlands. Daar-

door verwerven zij immers reeds heel wat taalvaardigheid. Dat komt hen ten goede in het kleuter- en lager onderwijs.

Ook om economische redenen is het van het grootste belang dat er voldoende kinderopvang is. Zoals bekend zijn er in onze stad heel wat werklozen. Een van de voorwaarden om mensen aan het werk te krijgen, is een goede kinderopvang.

Het zijn trouwens jammer genoeg maar al te vaak vrouwen die vanwege hun rol als moeder hun beroepsbedrijvigheid opgeven. Daardoor gaat helaas heel wat talent verloren dat nuttig zou kunnen ingezet worden op de arbeidsmarkt.

Ook in de sector van de kinderopvang zelf is er trouwens nog heel wat werkgelegenheid mogelijk. De cijfers die door mevrouw Elke Roex werden aangehaald, namelijk dat er per 1000 kinderen in de kinderopvang 150 begeleiders nodig zijn, spreken voor zich.

Ik sluit mij aan bij de bedenking dat men naast het creëren van extra aanbod ook moet waken over het aantrekken van voldoende goed opgeleid personeel. Die bedenking formuleerde ik trouwens recent nog in mijn schriftelijke vraag over zorgberoepen in Brussel aan collegelid Brigitte Grouwels.

Tot slot wens ik nog een woordje te zeggen over de rol van beide gemeenschappen op het vlak van kinderopvang. Net zoals in het onderwijsdebat is er een akkoord nodig over wie voor welk deel van de bevolking verantwoordelijkheid opneemt. De Vlaamse Gemeenschap hanteert in dit domein de Brusselnorm. Daarmee nemen wij ruimschoots onze verantwoordelijkheid op ten aanzien van de anderstalige Brusselaars. Daar kunnen mijns inziens de collega's van de Franse Gemeenschap alleen maar blij mee zijn.

De normen van Kind&Gezin enerzijds en het ONE anderzijds moeten op elkaar afgestemd worden. De Franstalige kinderopvangplaatsen die een erkenning van Kind&Gezin kregen, moeten indien mogelijk geïntegreerd worden in het aanbod van het ONE.

Kortom, onze gemeenschap staat voor grote uitdagingen. Er moeten heel wat plaatsen bijkomen. De N-VA zal dan ook, zowel in de Raad als in het Vlaams Parlement, alle initiatieven steunen om deze plaatsen te realiseren.

Mevrouw Brigitte De Pauw.- Mevrouw Elke Roex heeft andermaal een pleidooi gehouden om de kinderopvang verder te “vergewestelijken”.

Mevrouw Elke Roex.- Ik heb gesproken over de samenwerking tussen de Vlaamse en de Franse Gemeenschap. Ik heb gezegd dat beide gemeenschappen hun beleid op elkaar moeten afstemmen. Enkel op die manier kan men tot een coherent beleid komen. Mevrouw Brigitte De Pauw maakt hier echter een karikatuur van. Ik ben het beu dat de CD&V-fractie mij woorden in de mond legt die niet kloppen. De sp.a-fractie spreekt over een staats hervorming waarbij de gemeenschappen een rol moeten spelen in Brussel. De sp.a is echter niet gewonnen voor de invoering van een subnationaliteit. Op dit vlak verschilt de sp.a van mening met de CD&V. De sp.a wil echter wel samenwerken. Misschien is dit voor de CD&V een brug te ver.

Mevrouw Brigitte De Pauw.- De CD&V heeft er helemaal geen probleem mee om samen te werken. Ik ben echter blij dat mevrouw Elke Roex de puntjes nog eens op de i zet. Ik

neem hier akte van. De “vergewestelijking” van gemeenschapsbevoegheden wordt immers regelmatig ter sprake gebracht. Ik wou gewoon het standpunt weergeven van de CD&V-fractie ten aanzien van kinderopvang. Ik zal op een serene manier de zaken wat proberen te verduidelijken.

Het is hier al meermaals gesteld: in vergelijking met Vlaanderen ‘vergroent’ en verjongt het Brussels hoofdstedelijk gewest. Men kan dit gegeven enkel toejuichen. Het is fijn als er heel wat jonge mensen bijkomen.

We hebben in de Raad al heel wat vergaderingen met betrekking tot onderwijs gehad. In het onderwijs stellen zich immers dezelfde, grote uitdagingen. Alvorens kinderen naar de school gaan, komen ze normaalgezien eerst in de kinderopvang terecht. Daar knelt natuurlijk het schoentje.

Het Brussels hoofdstedelijk gewest staat op het vlak van de verjonging voor heel wat uitdagingen. Men moet er alles aan doen om deze uitdagingen te pareren.

Een aantal raadsleden formuleren wel eens kritiek ten aanzien van het door collegelid Brigitte Grouwels gevoerde beleid. Ik betreur dit. Zij heeft immers, binnen haar bevoegdheden en budgettaire enveloppe, al heel wat inspanningen geleverd om bijkomende plaatsen in de kinderopvang te creëren. Zij heeft trouwens ook de Cartografie van de Nederlandstalige kinderopvang in Brussel laten opstellen. Ook dit wijst er op dat het collegelid Grouwels wel degelijk menens is en dat zij de hand aan de ploeg wil slaan.

Mevrouw Elke Roex heeft met haar discussienota verdienstelijk werk geleverd. Deze discussienota moet echter samen met de Cartografie van de Nederlandstalige kinderopvang in Brussel worden gelezen. Enkel zo kan men afspraken maken en visies uittekenen voor de toekomst.

De cijfers liegen er niet om. We weten tevens dat er een nieuw kaderdecreet op komst is van de Vlaamse Gemeenschap waarvan al een eerste voorontwerp werd ingediend. Dit ontwerp biedt een aantal mooie vooruitzichten, zoals bijvoorbeeld een aanbod dat de behoefte dekt en een vereenvoudiging van het landschap. Er is ook sprake van de loket-functie. Woensdag konden we al zien hoe dit in een grootstad georganiseerd wordt.

Het gaat om een echte uitdaging, want we kunnen meer inspanningen vragen voor een versnelde realisatie van een parallel aanbod, zoals in het onderwijs. We moeten wel samenwerken met de Vlaamse Gemeenschap. In de decreten van de Vlaamse Gemeenschap kan een speciaal gedeelte over Brussel worden opgenomen. Het zou goed zijn hierover een eensgezinde houding aan te nemen. We kunnen bepalen waar we accenten willen leggen en op welke manier we het decreet kunnen aanpassen aan de specifieke situatie in Brussel.

Het is positief dat werk wordt gemaakt van maatregelen in verband met de zelfstandige kinderopvang. Er was immers verwarring ontstaan over een aantal kinderdagverblijven waarvoor de normen van ONE te streng waren, maar die uiteindelijk een erkenning ontvingen van Kind&Gezin. Dit was vooral verwarrend voor de ouders, die dachten dat ze hun kind in een Nederlandstalige voorziening hadden ingeschreven en de kwaliteitsnormen van Kind&Gezin verwachtten. Vaak was er alleen maar een attest van toezicht van Kind&Gezin en was een groot deel van deze kinderdagverblijven Franstalig. Ik pleit geenszins voor de terugtrekking van al deze erkenningen. Ik denk dat het belangrijk is

dat Kind&Gezin onderhandelt met ONE zodat er zeker geen plaatsen verloren gaan. De ouders moeten echter duidelijkheid krijgen.

Het zou ook nuttig zijn, mocht collegelid Grouwels met haar collega van de Cocof overleg plegen om na te gaan hoe we tot een aanbod kunnen komen dat de behoeften dekt en te onderzoeken welke initiatieven elke Gemeenschap kan nemen. Ik besef maar al te goed dat dit verre van evident is, maar het kan zeker geen kwaad onze Franstalige collega's de hand te reiken.

We moeten er in elk geval voor zorgen dat we de ouders in Brussel een degelijke kinderopvang kunnen aanbieden. Ik heb er alvast het volste vertrouwen in dat we, mits degelijk overleg met de Vlaamse Gemeenschap, dit doel kunnen bereiken.

Mevrouw Greet Van Linter.- De Vlaamse Regering keurde zopas in eerste lezing het nieuwe decreet Kinderopvang goed. Dit ontwerp van decreet bepaalt dat de kindbegeleider een actieve kennis van het Nederlands moet hebben en deze taal dient te hanteren in de omgang met de kinderen. Ook de verantwoordelijke van de opvangvoorziening dient over een actieve kennis van onze taal te beschikken.

Uit de cijfers blijkt 3.626 van de 6.511 'Vlaamse' opvangplaatsen *de facto* Franstalig zijn, dat is 55,7%. Gelet op voornoemde cijfers zal de inwerkingtreding van het nieuwe decreet Kinderopvang, voorzien vanaf januari 2012, vanzelfsprekend zijn weerslag hebben op de Brusselse kinderopvanginitiatieven.

Het nieuwe decreet bepaalt eveneens dat er in elke gemeente een loket kinderopvang moet komen voor informatie en ondersteuning van ouders die op zoek zijn naar opvang. Het ontwerpdecreet bepaalt in artikel 14 voor Brussel dat: "Voor de gemeenten uit het tweetalige gebied Brussel Hoofdstad beperkt een lokaal loket kinderopvang dat op verschillende gemeenten betrekking heeft, zich maximaal tot die gemeenten." Met andere woorden in het Brussels hoofdstedelijk gewest zou er één Vlaams loket komen.

In antwoord op een eerdere vraag hierover op 29 oktober 2010 stelde het collegelid dat het concept 'lokaal loket' nog maar in een embryonale fase zit en dat het wachten is op het decreet dat inmiddels voorligt. U zei ook dat de visienota van 23 juli 2010 niet ingaat op de specifieke situatie van Brussel.

Wat betekent dit ophanden zijnde decreet concreet voor het tekort aan Nederlandse opvangplaatsen in Brussel? Welke impact heeft het voornoemde decreet?

Welke conclusies trekt het collegelid uit dit decreet voor zijn toepassing in Brussel?

Zijn er al initiatieven genomen in verband met de uitbouw van het ene Vlaams loket in Brussel? Ik had graag een stand van zaken. Waar komt het? Wie zal het beheren? Welke vorm zal het aannemen?

Er wordt gewerkt aan een Brusselse kadernota over kinderopvang door de werkgroep kinderopvang: ook hier had ik graag een stand van zaken. Wat is de inhoud hiervan, hoe gaat men het organiseren en wanneer?

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Ja, ik wil graag met u over deze teksten verder praten en samen tot een gedragen voorstel komen. Ik denk dat het vandaag ook de meest sym-

bolische dag is om dit jawoord te geven. Er hangt veel spanning in de zaal, maar ik heb vanochtend toch gemerkt dat veel collega's opriepen om tot een gezamenlijk voorstel te komen.

Ik wil ook zeggen wat voor Groen! belangrijk is. Er is een tekort aan plaatsen en er moeten meer plaatsen komen, zoveel is duidelijk. We moeten betaalbare plaatsen creëren, bij voorkeur in een kwaliteitsvol kader en uiteraard met het nodige personeel.

Het is hypocriet langs de ene kant als overheid te beweren dat we mensen willen tewerkstellen, maar langs de andere kant de ouders voor een onnoemelijk probleem te plaatsen om kwaliteitsvolle opvang voor hun kind te vinden. Alleen daarom al moeten we voor meer plaatsen zorgen. Een goede kinderopvang is echter ook belangrijk voor de kinderen. Kinderen die van jongs af aan goed worden opgevangen, hebben betere loopbanen, zowel kansarme als kansrijke kinderen. Een goede start zorgt voor een beter traject en als overheid is het onze plicht daarvoor te zorgen.

Net zoals dat het geval is in talloze andere domeinen, vinden kansarme kinderen het moeilijkst toegang tot de kinderopvang. Er zijn een aantal maatregelen en criteria. De 20% waarover in Vlaanderen sprake is, is niet genoeg voor Brussel. In Brussel moeten we meer inspanningen leveren. Als we kijken naar de locatie van de kinderdagverblijven zien we ook dat de armste wijken de minste opvangplaatsen hebben en dat daar het aanbod het minst bij de vraag aansluit. We moeten prioritair investeren in de armste geografische sikkels van Brussel.

Hoe kunnen we dit doen en hoe moeten we de plaatsen verdelen? Hier wil ik reageren op wat mevrouw Els Ampe zei. Het is inderdaad juist dat we eerst en vooral meer plaatsen moeten hebben. Als we de schaarse plaatsen verdelen zijn er altijd mensen die uit de boot vallen. Maar zelfs als het aanbod voldoet, zal ik blijven pleiten voor een centraal aanmeldsysteem. Op die manier kunnen we het best een antwoord bieden en moeten de ouders niet langer een tiental crèches aflopen om een plaatsje te vinden. Begeleiders moeten dan geen ouders meer rondleiden die toch weinig kans hebben nog een plaatsje te vinden in een welbepaald kinderdagverblijf. Begeleiders moeten zich dan niet meer administratief bezighouden met het opstellen van een wachtlijst. We kunnen deze ballast wegnemen van de begeleiders zodat ze kunnen doen wat ze moeten doen, namelijk kinderen begeleiden.

Als overheid hebben we ook ongelofelijk veel te winnen bij zo'n centraal aanmeldsysteem omdat we dan kunnen volgen welke vragen er zijn, waar er tekorten of vrije plaatsen zijn. Als beleidsmakers verschaft dit ons een krachtig instrument om te bekijken hoe we de kinderopvang kunnen organiseren. Het centraal aanmeldsysteem is een winverhaal voor zowel de ouders, als de begeleiders als de overheid. Ik pleit ervoor om hierin zeker te investeren. Ik ben blij dat de Vlaamse overheid dat ook in haar decreet wil inschrijven en de VGC in Brussel daarin een rol kan spelen.

Dat gaat natuurlijk ongelofelijk veel geld kosten: personeelskosten, huisvesting. Is dat een probleem voor onze maatschappij? Neen, dit betaalt zich terug. Eens die kinderen 20 jaar zijn, hebben ze hun goede start al dik terugverdiend. Laten we kinderen een sterke start geven en van in het begin in hen investeren. Laat ons niet in de voorspelbare val trappen en beweren dat het economisch slecht gaat en er geen geld voor is, want die rekening zal later zeer hoog zijn.

Ik heb zelfs N-VA vandaag horen pleiten voor meer samenwerking tussen de gemeenschappen. We hebben geen nood aan de zoveelste klacht bij het Grondwettelijk Hof. We hebben nood aan een gedragen toekomstplan. Laten we daar onze schouders onder zetten.

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.- We hebben de discussienota van mevrouw Roex en de cartografie, die ik zelf besteld heb, zeer grondig besproken. Er is een verslag over gemaakt dat veel interessante gegevens bevat. Ik heb kunnen vaststellen dat de twee studies gelijklopend zijn. Ik hoop dat we kunnen blijven samenwerken en hier samen onze schouders kunnen onderzetten. Ik wil toch nog eens benadrukken wat de rol is van de VGC inzake kinderopvang.

De VGC creëert zelf geen kinderopvang. Haar taak bestaat er alleen in kinderopvang te stimuleren en te ondersteunen. Wel worden er initiatieven genomen, ook zelfstandige initiatieven, en worden er vzw's opgericht. GO! zorgt voor veel kinderopvang en sommige gemeenten nemen initiatieven. De VGC maakt hen wegwijs, stimuleert en ondersteunt.

Uiteindelijk bepaalt de Vlaamse Gemeenschap hoeveel plaatsen er worden erkend. Het is heel belangrijk dat we vanuit Brussel over de partijgrenzen heen, meerderheid versus oppositie, de Vlaamse Gemeenschap de boodschap sturen dat Brussel met een grote nood aan kinderopvang kampt.

Er is eveneens gesproken over de analyse van minister-president Picqué inzake de nood aan kinderopvang. De cartografie die we hebben opgesteld, houdt rekening met de situatie in Brussel. Een van de conclusies was dat de extra kinderopvang die de jongste jaren is gecreëerd, vooral gebeurde in wijken waar al opvang was georganiseerd. In de armste wijken werd het minst bijkomende kinderopvang gecreëerd. Dat blijft een aandachtspunt.

De cijfers van de heer Picqué zijn in de cartografie verwerkt.

Ik ben heel blij, mevrouw Roex, dat u minister Benoît Cerexhe zo vakkundig hebt ondervraagd en hij geconcludeerd heeft dat in Brussel wel degelijk het onderscheid moet worden gemaakt volgens beroepscategorie al naargelang het over de Nederlandstalige of Frans-talige sector gaat. Op andere terreinen, zoals de gezondheidszorg, doet dat fenomeen zich evenzeer voor. Ook aan Nederlandstalige kinderverzorgers is er een tekort. Ik ben heel blij dat u deze personeelssituatie als problematisch hebt laten bestempelen. We kunnen nu hopen dat Actiris anders met het probleem omgaat. Ik zal mijn medewerking aan Actiris aanbieden om na te gaan hoe de situatie kan worden verbeterd.

Ook inzake opleidingen - en daar werk ik samen met collegevoorzitter Jean-Luc Vanraes - is de VGC bevoegd. We hebben al heel wat initiatieven genomen om het beroep van kinderverzorger zo aantrekkelijk mogelijk voor te stellen. We beschikken nu nog over andere mogelijkheden.

Dat de normen voor ONE en Kind&Gezin niet dezelfde zijn, weten we al lang. Ze zijn onvoldoende afgestemd op een stedelijke context. We hebben al over andere aspecten contacten met initiatieven in grootsteden als Antwerpen en Gent, maar ook in Leuven om na te gaan hoe stedelijk gerichte initiatieven inzake kinderopvang erkend kunnen worden door Kind&Gezin. We werken daar al lang op.

Mevrouw Els Ampe maakte een interessante analyse over de redenen waarom er in Brussel niet voldoende zelfstandige initiatieven van de grond komen. Er zit veel waarheid in. Vanuit de Brusselse bevoegdheden kunnen we daar niet onmiddellijk een antwoord op formuleren. In Brussel zijn er niet veel zelfstandige initiatieven. Dat betreurt ik.

Met de normen die vandaag gelden, worden ze niet echt aangemoedigd om zich aan te sluiten. Het is veel interessanter om volledig zelfstandig te werken. Dat brengt veel meer op dan zich in te schrijven in de inkomensgerelateerde kinderopvang. Dan moet men immers aan normen voldoen. De economische raadgevers van dergelijke bedrijfjes geven blijkbaar het advies zich niet aan te sluiten bij inkomensgerelateerde kinderopvang omdat het economisch niet haalbaar zou zijn. Dat probleem is gesignaleerd aan Kind&Gezin en minister Vandeurzen. Dat gaat in de richting van de analyse van mevrouw Ampe. We moeten de aansluiting aantrekkelijk maken. Er moeten geen woekerwinsten worden gemaakt, maar zelfstandige initiatieven moeten wel leefbaar zijn.

Mijnheer De Ridder, ik ben blij dat u uw schouders onder de kinderopvang zet. U toonde mooi aan waarom Nederlandstalige kinderopvang in Brussel nog altijd belangrijk is.

Ik heb me ook aangesloten bij uw pleidooi, mevrouw De Pauw, om allemaal samen met de VGC Vlaanderen te mobiliseren voor meer kinderopvang in Brussel.

Wat de interpellatie van mevrouw Van Linter betreft, bevestig ik de cijfers die ik eerder al heb gegeven. In totaal zijn er 7.289 plaatsen onder de paraplu van Kind&Gezin. Het cijfer dateert van september 2010.

In de cartografie is het onderscheid gemaakt in de totale capaciteit aan voorschoolse kinderopvang tussen een Nederlandstalige en een Frans- of anderstalige werking in het Brussels hoofdstedelijk gewest. Van de 7.289 zijn er 4.091 plaatsen Nederlandstalig. De overige capaciteit is meestal Franstalig. Daar zijn ook de kinderdagverblijven van de Europese Unie bij.

Het nieuwe decreet legt een actieve taalkennis op aan verantwoordelijken en kindbegeleiders. Dat zal in de praktijk geen impact hebben op de Nederlandstalige capaciteit, maar eventueel wel op de Franstalige capaciteit onder de vlag van Kind&Gezin. Gelet op de grote behoefte en het toenemende aantal geboorten, is het niet de bedoeling deze plaatsen voor Brussel verloren te laten gaan. Dat zou heel wat problemen veroorzaken. Daar is iedereen zich van bewust. Bijgevolg zullen Franstalige opvanginitiatieven ofwel zich moeten aanpassen ofwel de overstap moeten maken naar het ONE. Daar zouden ze beter bij aansluiten.

Ik neem het initiatief om hierover politiek overleg te organiseren tussen beide gemeenschappen en zal in het kader van de interministeriële conferentie sociale zaken en gezondheid ook Brussels minister-president Picqué betrekken. Ik heb al contact gehad met minister Vandeurzen en met minister-president Picqué om met minister Nollet over de Brusselse situatie samen te zitten. De wil is er maar de agenda's moeten nog op elkaar worden afgestemd. Dit overleg moet er komen, daar is geen twijfel aan.

Overleggen met de Cocof is niet evident. Collegelid Kir is niet happig om het thema kinderopvang naar voor te schuiven. Hij schuift het wat door naar minister-president Picqué. Maar omdat minister-president Picqué en ikzelf de Brusselse interministeriële conferentie

Sociale zaken en Gezondheid en vooral de werkgroep kinderopvang van 0 tot 3 jaar trekken, is het misschien goed dat niet collegelid Kir maar minister-president Picqué bij dat overleg wordt betrokken.

Het nieuwe Vlaamse decreet is een belangrijke mijlpaal om te komen tot “een geordend en transparant kinderopvanglandschap, die gebruikers garantie geeft op kwaliteitsvolle, voldoende en toegankelijke opvang en die aanbieders van opvang toelaat te werken binnen een leefbaar en organisatorisch duidelijk kader.”

De principes van het nieuwe decreet, ook de taalvoorwaarden, kan ik alleen maar toejuichen. De gevolgen voor Brussel moeten verder worden bekeken in functie van de uitvoeringsbesluiten. Ik heb daarover nauw contact met het kabinet van Vlaams minister Jo Vandeuren. Daarbij ligt het voor de hand dat voor wat de taalvoorwaarden betreft, zal worden voorzien in de nodige overgangstermijnen.

Met betrekking tot het lokaal loket ga ik ervan uit dat er in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad slechts één komt, al dan niet met meerdere contactpunten met een billijke regionale spreiding. In het verlengde van de projecten ‘sociaal beleid kinderopvang’ en CKO, dat kinderdagverblijven in een aantal werkingsgebieden samenbrengt in regiogroepen, heeft het VBJK de opdracht gekregen om het lokaal loket voor te bereiden. Vorig jaar al werd met het werkveld gekeken naar een aantal *good practices*. In dat verband is Gent bezocht. Ook met het Brusselse werkveld is al langer naar *good practices* gekeken. Dit jaar is het de bedoeling tot een gedragen concept voor het lokaal loket in Brussel te komen. Eind vorige maand was er op de denkgroep sociaal beleid een eerste bespreking van een eerste werktekst. Na de zomervakantie zal de aangepaste tekst verder worden uitgewerkt en afgetoetst met alle voorzieningen via de regiogroepen.

Tegen het einde van het jaar verwacht ik een definitief tekstvoorstel. In afwachting verkies ik het om geen publieke uitspraken te doen over de organisatie van het lokaal loket. Het gesprek loopt goed en ik houd eraan dat alles gesteund wordt door het werkveld.

Ik kom nog even terug op wat er op het Brusselse niveau gebeurt. In de schoot van de interministeriële conferentie Sociale zaken en Gezondheid werd een werkgroep Kinderopvang van nul tot drie jaar opgericht. Bedoeling is te bekijken hoe de verschillende overheden, elk binnen hun eigen bevoegdheden, kunnen bijdragen tot meer kinderopvang en hun acties op elkaar kunnen afstemmen. Ook de Vlaamse Gemeenschap en de Franse Gemeenschap kunnen worden betrokken.

Het voorzitterschap van de werkgroep is toegewezen aan Brussels minister-president Charles Picqué en mezelf. In eerste instantie zullen wij een oriënteringsnota uitwerken op basis waarvan de werkgroep zijn werkzaamheden kan organiseren. Er zijn al voorbereidende contacten geweest tussen beide kabinetten, maar er is nog geen finale oriënteringsnota. In afwachting daarvan heeft de werkgroep nog niet vergaderd. Er wordt wel gewerkt om het overleg voor te bereiden.

Mevrouw Elke Roex- Ik ben echt blij met de consensus. Ik zal het voorstel van resolutie dat wij hebben voorbereid, onmiddellijk laten doorsturen aan de verschillende fracties zodat we het volgende week eventueel kunnen bespreken, om te zien welke voorstellen wij in de Raad kunnen indienen.

Twee kleine opmerkingen toch. Als de kinderopvang kan worden uitgebreid, is het collegelid altijd mee verantwoordelijk en stuurt ze samen met Vlaams minister Jo Vandeurzen persberichten rond. Het collegelid zegt nu dat ze niet verantwoordelijk is voor het tekort. Ik vind dat een beetje kort door de bocht. Als ze verantwoordelijkheid wil dragen voor het positieve nieuws, moet ze dat ook doen voor het negatieve nieuws en voor de grote uitdagingen waarvoor we staan.

Een klein detail nog. Het collegelid heeft gesproken over de Europese crèches. Ik denk dat we goed zullen moeten nadenken over het Vlaamse decreet, want ook de Europese crèches zullen uitgesloten worden van de erkenning van Kind&Gezin. Als we erkennen dat Brussel de Europese hoofdstad is, moeten we daarover nadenken. Willen we dat erkennen of miskennen? Als we dat erkennen, moeten we ook openingen voorzien voor anderstalige crèches.

Ik ben ook oprecht blij met de mogelijke erkenning als knelpuntberoep en met het onderscheid dat Brussels minister Benoît Cerexhe wil maken tussen de twee soorten beroepen. Ik verheug me over het politiek overleg dat met de Franstalige gemeenschap wordt georganiseerd.

In het licht van de inleiding van mevrouw De Pauw over vermeende uitspraken van mij die niet werden gedaan, vind ik het wel opmerkelijk dat het collegelid het niet erg vindt dat er met minister-president Charles Picqué overlegd wordt in plaats van met de Cocof. Ik vind dat een opmerkelijke uitspraak van een CD&V-politicus. Ik denk dat we een pragmatisch overleg moeten kunnen organiseren tussen de twee gemeenschappen. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest heeft daarin een coördinatietaak en een verantwoordelijkheid, zoals dat ook voor onderwijs het geval is. Daarmee bedoel ik niet de uitvoering van het beleid, maar wel het trekken eraan. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest stelt vast dat er een demografische boom is en kan de gemeenschappen vragen hun verantwoordelijkheid op te nemen binnen hun eigen opdrachten en bevoegdheden. Ik zou dat dus heel pragmatisch bekijken.

We zullen samen nagaan hoe we de twee voorstellen kunnen uitwerken, in de gemeenschapscommissie of de gemeenschappelijke vergadering met de Cocof en de VGC. Ik ben er zeker van dat mevrouw Julie de Groote daarvoor zal openstaan en constructief zal meewerken, zoals ze dat in het verleden ook heeft gedaan voor cultuur.

We zullen ook moeten nadenken hoe we als Raad van de VGC, die niet enkel een parlement is voor de Brusselse Vlamingen, maar in de stedelijke context ook vergelijkbaar is met een stadsbestuur, een grootstedelijk overleg kunnen organiseren met Antwerpen en Gent en eventueel andere steden. We moeten dat overleg beperken tot de grote steden, waar uitdagingen rond kinderopvang gelijklopend zijn. Dat zal een creatieve oefening zijn, die nog nooit in het verleden is uitgevoerd, maar wel nuttig kan zijn.

Mevrouw Greet Van Linter.- Ik ben tevreden dat het collegelid mijn analyse volgt over de *de facto* Franstalige initiatieven, dat het hun zaak is of ze overgaan naar de Franse Gemeenschap dan wel aan de normen proberen te voldoen.

Het collegelid zegt dat er overleg komt met de andere gemeenschappen. Ik hoop dat het snel gebeurt zodat er geen plaatsen verloren gaan.

Wat betreft het lokaal loket begrijp ik dat er dit jaar nog een definitief tekstvoorstel komt. Het collegelid gaat er verder niet op in. Ik heb daar begrip voor, maar ik vertrouw er dan wel op dat de zaken vooruit gaan.

- De bespreking is gesloten.

DISCUSSIONOTA (R.v.O., art. 51)

Discussienota ‘Brussel studentenstad’, ingediend door mevrouw Bianca Debaets – stuk 450 – Nr.1

Bespreking

Mevrouw Bianca De Baets. – ‘Brussel studentenstad’ is de titel van de discussienota. De collegevoorzitter weet beter dan wie ook dat Brussel de grootste studentenstad van het land is, dat het Brussels hoger onderwijs zo’n 70.000 studenten telt, waarvan 23.000 Nederlandstalig. Het aantal studenten blijft bovendien stijgen. Toch heeft Brussel niet het imago van een volwaardige studentenstad. Nochtans heeft Brussel als metropool, misschien wel als enige echte grootstad van het land, veel te bieden.

Het is de thuisbasis van de Europese instellingen en de NAVO, een melting pot waar vele talen en bevolkingsgroepen thuis zijn. Brussel is ook een echt veelzijdige stad. Met Matonge in Elsene, de trendy en artistieke Dansaertwijk is Brussel cultureel the place to be. Ook de levensgenieter komt in Brussel aan zijn trekken.

Ondanks de vele troeven moeten we vaststellen dat Brussel er niet in slaagt zijn status van studentenstad te verzilveren. De oorzaken zijn divers. Brussel kampt bij het brede publiek met een eerder negatief imago, de bevoegdheden zijn versnipperd en de vele beleidsniveaus werken vaak nog te veel naast elkaar in plaats van met elkaar. Bovendien wordt er te weinig werk gemaakt van citymarketing. Huisvesting wordt, ook voor studenten, steeds schaarser en duurder.

Brusselse hogere onderwijsinstellingen worden onvoldoende betrokken bij het beleid, ook niet bij het gemeentelijk beleid. Ze hebben vaak geen specifiek aanspreekpunt voor hun problemen. De *New Deal* wil daar iets aan doen, wil een aanzet geven om volop in te zetten op Brussel als studentenstad.

Ik wil kort een aantal hoofdstukken overlopen, te beginnen met huisvesting.

Door het steeds stijgende aantal studenten wordt betaalbare huisvesting schaarser. Brussel is met 286 euro per maand de duurste stad om in te wonen. Naast uitbreiding van bestaande initiatieven zoals Quartier Latin, sinds kort Br(ik, moeten we misschien meer creatieve pistes bewandelen om bijkomende huisvesting te creëren.

Een ervan is intergenerationeel kotwonen. Ik vind dat een leuke formule. Het bestaat langs Franstalige kant, waar het komt overgewaaid uit Frankrijk. Vertaald heet het ‘Op kot bij Oma’. Studenten wonen in bij senioren, een beetje het systeem van de kotmadam van vroeger, die één of twee kamers over heeft in het huis. De student verricht een paar kleine taken en krijgt daardoor een fikse korting. Hij kan huren aan een prijs die een stuk onder de conforme marktprijs ligt. Het bestaat in een aantal andere

landen, ook in Brussel, via 1 *toit*, 2 *âges* langs Franstalige kant. Het bestaat nog niet langs Nederlandstalige kant. Misschien is dit een piste.

Het lijkt me ook belangrijk dat het gewest en zeker de gemeenten bij de stedenbouwkundige plannen onderzoeken hoe ze meer studentenhuisvesting kunnen creëren. Er moet worden gestreefd naar een goede geografische spreiding. Studentenkamers zijn vaak geconcentreerd in bepaalde wijken, wat de prijs in die wijken opdrijft.

Wat ruimte voor studenten betreft, is ook een goede dienstverlening erg belangrijk. Het toont aan dat er rekening wordt gehouden met studenten, dat er ruimte wordt gecreëerd voor studenten, letterlijk en figuurlijk. Dat heeft te maken met goed openbaar vervoer, met het promoten van de fiets (Villo!), maar ook met een goede informatiedoorstroming van het educatief, cultureel, en sportief aanbod in Brussel. Maar ook met een toegankelijke sportinfrastructuur, en fuif- en feestzalen. Studenten wijken nu vaak uit naar Leuven of Gent als ze DJ-sets of repetitieruimtes zoeken.

Brussel op de studentenkaart zetten betekent dat Brussel zijn troeven als studentenstad meer in de verf moet zetten. Brussel is vandaag de grootste studentenstad van het land, maar wordt niet als dusdanig gepercipieerd. Men denkt altijd dat het Leuven is. Dat klopt natuurlijk niet, zeker niet als je de twee gemeenschappen optelt. Dat betekent dat we een nieuw of vernieuwend promotiebeleid moeten ontwikkelen waarbij alle relevante actoren moeten betrokken worden.

Brussel mag ook ambitieuzer zijn. Ik heb dat al vaak gezegd. Ook hier is dat op zijn plaats. Als je ziet dat een Brusselse afdeling van de Vlerick Management School niet op enthousiasme wordt onthaald, dan kan je daar terecht vragen bij stellen. Deze en andere initiatieven zouden met open armen onthaald moeten worden. Ze zouden moeten worden ondersteund. Maar ook een goede *branding* van bepaalde onderwijsinstellingen kan ook de internationale aantrekkingskracht vergroten.

Verder is het wenselijk om de samenwerking tussen het Nederlandstalig en Franstalig hoger onderwijs in Brussel — in het bijzonder voor taal- en letterkunde — verder te ondersteunen.

Een voorlaatste hoofdstukje geeft het woord aan de student. We moeten de student volop laten participeren aan het leven in de stad, hem inspraak geven bij beleidskeuzes, zeker over domeinen waar hij zelf rechtstreeks mee geconfronteerd wordt. Daartoe lijkt het me belangrijk dat er, zoals dat ook in andere steden bestaat, een officieel advies- en overlegorgaan in het leven wordt geroepen tussen overheid, studenten en hogescholen en universiteiten.

In hetzelfde kader lijkt het me ook belangrijk dat de banden tussen de overheid en de Brusselse instellingen voor hoger onderwijs nauwer worden aangehaald. Ook met de lokale overheden moeten de banden nauwer aangehaald worden. Op termijn moet er een structureel contact worden uitgebouwd tussen de onderwijsinstellingen en de lokale overheden.

Een laatste puntje is Brussel na het studentenleven. Het is natuurlijk belangrijk studenten aan te trekken in Brussel. Maar het is minstens even belangrijk ervoor te zorgen dat die mensen hier aan de slag kunnen. Brussel heeft, als stad waar de dualisering steeds toeneemt, nood aan meer middeninkomens. Bovendien raken vacatures voor een aantal

knelpuntberoepen maar moeilijk ingevuld. Ik denk aan verpleegkundigen en mensen voor het onderwijs.

Het komt er niet alleen op aan jongeren warm te maken in Brussel een opleiding te volgen, het is ook wenselijk hen te overtuigen van de troeven van Brussel om er na hun studies aan de slag te gaan op de arbeidsmarkt, en als het kan er ook te blijven wonen.

Daarom vind ik het belangrijk dat jongeren tijdens hun opleiding, en zeker pas afgestudeerden, voldoende wegwijs worden gemaakt op de arbeidsmarkt en de huisvestingsmarkt. Dat kan bijvoorbeeld door het aanbod aan betaalbaar wonen, via de GOMB of via het Woningfonds, voldoende kenbaar te maken. Zo weten jongeren dat ze een duwtje in de rug krijgen als ze iets willen huren of kopen.

Maar ook nieuwe woonvormen, zoals cohousing, antikraak of groepsaankopen, dienen op een toegankelijke manier aan geïnteresseerden te worden voorgesteld.

De overgang van student naar tewerkstelling is een belangrijk scharniermoment in het leven van eenieder, en ik denk dat het bijzonder belangrijk is om jongeren, bedrijven en alumni de kans te geven om met elkaar in contact te komen zodat die overgang naadloos verloopt. Ik denk dat we de doelstelling delen Brussel niet alleen op de kaart te zetten als studentenstad, maar ook als stad om te wonen en te werken.

Mevrouw Elke Roex.- Het is fantastisch wat studenten in Brussel gedaan hebben: ze hebben het engagement genomen voorstellen te doen om Brussel als studentenstad uit te bouwen. Het is goed en noodzakelijk die voorstellen politieke aandacht te geven en er iets mee te doen. Ik denk echter, mevrouw Debaets, dat we daarvoor in het verkeerde plenum zitten. De meerwaarde die het voorstel van de studenten heeft, is net dat het gericht is op Brussel als stad, Brussel als gewest. Heel veel van hun voorstellen en vragen gaan over het imago van Brussel, citymarketing, economie, huisvesting, mobiliteit... Dat zijn bij mijn weten nog steeds gewestbevoegdheden. Ik denk dat er hier weinig over te discussiëren valt. Ik denk dat we allemaal zullen onderschrijven dat het een goede zaak is. Mevrouw Bianca Debaets heeft hierover al geïnterpelleerd in het Brussels Parlement.

Onderwijs is natuurlijk een gemeenschapsbevoegdheid, maar hier, in de *New Deal*, gaat de discussie niet over onderwijs *as such*. Ik denk daarom dat we deze discussie moeten overhevelen naar het Brussels Parlement om daar samen voorstellen te doen over het invoeren van een gemeenschappelijke, algemene cultuurpas voor studenten en een centraal informatiepunt voor studenten. Dat is wat de studenten vragen. Ze vragen ook een minister van studentenzaken, een aangepast huisvestingsbeleid en een aangepast mobiliteitsbeleid. Ik denk dat we als RVG daar eigenlijk weinig aan toe te voegen en weinig aan te veranderen hebben. Daarom moet de discussie worden doorverwezen naar het Brussels Parlement. Ik weet dat daar het instrument van de discussienota niet bestaat, maar dat is geen reden om hier een discussie te voeren over dingen waarvoor we eigenlijk niet bevoegd zijn.

De heer Herman Mennekens.- De discussienota die collega Bianca Debaets vandaag voorstelt, is een sympathiek en lezenswaardig document, dat de waardering en belangstelling van onze fractie wegdraagt. De nota heeft de verdienste concrete voorstellen te koppelen aan de *New Deal*, die ons enige tijd geleden door de Vlaamse Vereniging van Studenten en haar Franstalige tegenhanger werd voorgesteld.

Ook ik was van de partij op de legendarische avond in het Stadhuis en ook ik heb het charter ondertekend dat de initiatiefnemers in al hun voluntarisme voorlegden. Ik herinner eraan dat de studenten erin geslaagd waren om zowat de voltallige politieke wereld die iets met hoger onderwijs in Brussel te maken heeft, op te trommelen. Dat alleen al was een prestatie van jewelste. Mochten ze studeren voor event-organisator, dan waren ze alvast geslaagd met grote onderscheiding.

Het is al gezegd, maar ik herhaal het heel graag: Brussel is inderdaad de grootste studentenstad van het land. Toch, en dat klinkt misschien een beetje surrealistisch, is Brussel geen studentenstad en zal het dat ook nooit zijn. Brussel heeft niet de Plopsaland-achtige geborgenheid van Leuven of de wat middeleeuws aandoende *gemütlichkeit* van Gent. Brussel zal volgens mij dus ook nooit die status van studentenstad verzilveren. Brussel heeft echter heel andere, unieke troeven, die het potentieel van Brussel als academische pool kunnen valoriseren.

Brussel is een kosmopolitische, internationale grootstad, het tweede diplomatieke centrum van de wereld, een zakelijk en Europees zenuwcentrum. In die zin zoekt men voor Brussel als academische pool beter inspiratie in gelijkaardige steden in het buitenland dan in het knusse, eigenste Vlaanderenland. Die dimensie mis ik wat in de nota: de ambitie om ons te spiegelen aan de wereld.

Nochtans is dat de troef die ons hoger onderwijs in Brussel moet koesteren: het feit ingebed te zijn in een internationaal gegeven, dat het eigen land overstijgt. Veelal spreekt men in het buitenland niet van België, nog minder van Leuven, Gent of Namur, maar van *Brussels*.

In het verlengde hiervan verdient het visionaire plan van de rector van de VUB om, in samenwerking met de ULB, uit te groeien tot een grootse, academische poot van internationaal formaat, onze prioritaire aandacht. Het welslagen van de ambitie om de *University of Brussels* uit de grond te stampen, zal overigens in belangrijke mate bepalend zijn voor de overlevingskansen van de VUB als enige, volwaardige Nederlandstalige universiteit in de hoofdstad. Zoals de nota terecht aangeeft, is samenwerking tussen het Nederlandstalig en Franstalig onderwijs in Brussel zeker meer dan aangewezen, in het bijzonder tussen de twee grote universitaire polen, die overigens dezelfde voorgeschiedenis delen en dezelfde filosofische uitgangspunten.

Ik kom even terug tot de eigen leest, met name de VGC. Het is inderdaad onmiskenbaar zo, mevrouw Elke Roex, dat de VGC doorheen haar geschiedenis en in navolging van de NCC, sterk heeft ingezet op het Nederlandstalig kleuter- en leerplichtonderwijs. Daar waren en zijn nog steeds zeer legitieme redenen voor. Het Nederlandstalig onderwijs is een hoeksteen van de Vlaamse dynamiek en aanwezigheid in de hoofdstad. Het voorbije decennium verruimde de VGC haar beleidsspectrum lichtjes en voorzichtig naar het hoger onderwijs. Zo zou de VGC *Quartier Latin* mee gaan ondersteunen evenals de jaarlijkse Dag van de Student, en honoreerde de VGC meer punctuele vragen van hogescholen en andere initiatiefnemers. Ik denk bijvoorbeeld aan toelagen voor 'Breek uit je campus', een initiatief waarbij studenten worden aangemoedigd de stad te verkennen. Wat mij betreft zijn er wel raakpunten tussen onze instelling en het hoger onderwijs in Brussel. Uiteraard moeten we op dat elan verder gaan. Het regeerakkoord bevat dienaangaande een aantal beleidsopties.

Uiteraard – en dat geeft de nota ook aan – is het verhaal van het hoger onderwijs in Brussel een complex gegeven dat raakt aan verschillende overheden en bestuursniveaus, met de gemeenschappen als regulier bevoegde overheden. Het is een verhaal waar men zich ook graag ver van af houdt. Laten we ons namelijk geen illusies maken. Ik zie, buiten Brussel, weinig beleidsverantwoordelijken of *decisionmakers* die het opnemen voor het Nederlandstalig Brussels hoger onderwijs. Nog liever een nieuwe campus bouwen in Kortrijk of Diepenbeek *of all places* dan te investeren in de ontwikkeling van de internationale dimensie van het Brussels hoger onderwijs. Behoudens enkelingen, zie ik in Vlaanderen heel weinig politici die het opnemen voor de VUB of de Universitaire Associatie. Als men vanuit het Leuvens consortium geïnteresseerd is in een Brusselse verankering, dan heeft dat meer te maken met de mogelijkheid om net die sterke merknaam *Brussels* te kunnen uitspelen dan met de wil om Brussel en de Brusselaars daadwerkelijk te omarmen.

De discussienota is voor ons een verdedigbaar vertrekpunt voor een meer duurzame reflectie omtrent de uitdagingen waar het Brussels hoger onderwijs voor staat. Uiteraard zal de VGC de fundamentele strategische dilemma's niet kunnen oplossen. Dat is ook onze taak en onze bevoegdheid niet. We kunnen wel blijvend het belang van een volwaardig Nederlandstalig hoger onderwijsaanbod in de hoofdstad van Europa aantonen en beklemtonen en de immense opportuniteiten voeden die samenwerking tussen het Frans-talige en Nederlandstalige aanbod biedt.

De heer Johan Demol.- We zitten volop in het seizoen van de discussienota's: collega Elke Van den Brandt heeft het ingezet en iedereen volgt nu.

Als algemene opmerking bij deze nota zou ik kunnen stellen dat de Vlaamse minister van Onderwijs Pascal Smet met zijn project Br(ik ruimschoots aan de oproep van deze discussienota tegemoet komt. Br(ik krijgt een jaarlijkse investering van 2.268.000 euro en daar bovenop nog eens een Vlaamse investering van 1 miljoen euro voor het inrichten van koten – bijna een verviervoudiging van het huidige bedrag van 220.000 euro – en dit allemaal in tijden van bezuiniging en crisis. Br(ik komt tegemoet aan de meeste verzuchtingen van de discussienota: meer investeringen voor studenten, een vernieuwend promotiebeleid, een verhoogde aantrekkingskracht voor buitenlandse studenten, meer inspraak van de studenten in het bestuur en de werking van Br(ik, enzovoort.

De vraag is uiteraard of deze verhoogde investeringen aan het Nederlandstalige karakter van Brussel tegemoet komen en of zulke hoge investeringen wel verantwoord zijn in deze moeilijke tijden. Zeker – wat de eeuwige politieke ziekte is in dit land – wanneer de investering dient om een politieke verantwoordelijke in de verf te zetten terwijl het nut ervan niet altijd bewezen is. Zo wil men nu bijvoorbeeld het gratis MIVB-abonnement voor studenten afschaffen. Nochtans was dit nu net een initiatief waar de studenten zich in konden vinden en kostte het minder dan de meeste projecten die nu op tafel liggen.

Moet de overheid in het algemeen, en de VGC in het bijzonder, tussenkomen bij de oprichting of organisatie van fuifzalen of andere uitgaansoorden? Het kan nageetrokken worden, maar ik denk van niet. Studenten vinden wel plaatsen waar ze zich kunnen amuseren. Wel kunnen rond de plaatsen waar studenten zich concentreren heel wat campagnes gevoerd worden, zoals anti-drugs- en antirookcampagnes, BOB-campagnes, campagnes voor het Vlaams imago van Brussel en noem maar op.

Sommige voorstellen uit de discussienota vind ik totaal uit den boze, zoals het opnemen van de studenten in officiële advies- en overlegorganen tussen de overheid en de studenten. De

meeste studenten verblijven slechts tijdelijk in Brussel – hoop en al 4 tot 5 jaar – en studenten zijn vooral geïnteresseerd in twee zaken: ten eerste het behalen van hun diploma en ten tweede fuiven. Het is dan ook zinloos officiële overlegorganen te willen creëren.

Het integratieel kotwonen is een andere vorm van een wensdroom. Sinds de heer Jos Chabert naar buiten gekomen is met zijn kangoerewonen is men blijkbaar geneigd, zeker in CD&V-kringen, dit onder alle vormen in te voeren. Enkele jaren terug vond men veel kamers bij inwoners die verhuurd werden aan studenten. Met de ‘kotcomplexen’ die gebouwd werden dankzij overheidssubsidies en de nieuwe reglementeringen is deze trend grotendeels voorbij. Maar geloof me vrij – en ik spreek hier uit ondervinding, daar mijn ouders en sommige van hun vrienden de door het vertrek van de kinderen leeggekomen kamers aan studenten verhuurd hadden – de drang naar rust van senioren valt niet te verzoenen met de drang naar plezier maken van studenten.

De oplossing waarvoor ik al jaren pleit is een globale aanpak van alle problemen eigen aan de grootstad. Daarom ben ik voorstander van een hertekening van grote delen van de stad, rekening houdend met de residentiële functie, de handelsfunctie, de zaken- en industriële functie, de mobiliteit, het studentenleven, en ga zo maar verder. Hiervoor zou er gebruik gemaakt moeten worden van alle beschikbare middelen van alle betrokken overheden in plaats van ze uit te geven aan allerlei vaak nutteloze subsidies. Ik ben me er wel zeer bewust van dat dit een eeuwige roep in de woestijn zal blijven.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Brussel moet voor Groen! een stad zijn waar je jong kan zijn en oud kan worden. Dat is de boodschap waarmee wij naar de kiezer zijn getrokken en waarachter wij nog steeds staan. En tussen jong zijn en oud worden kan je ook studeren. Wij hopen dat zoveel mogelijk mensen dat hier doen. Wij geloven volop in Brussel als een bruisende studentenstad. Als grootste studentenstad van het land heeft Brussel immers van alles te bieden. Wij zijn een culturele metropool, waar je verschillende talen hoort en waar meer dan 100 nationaliteiten elkaar ontmoeten. Dat zorgt voor een enorm stimulerende mix. Studeren in Brussel is studeren in een internationale hoofdstad, die tegelijk ook een stad is op mensenmaat, waar alles binnen handbereik is. Het is goed dat vele jongeren tijdens hun studies deze stad in al haar facetten ontdekken. En het is nog beter wanneer ze ook na hun studies hier willen blijven.

Het streven om Brussel als studentenstad nog te verbeteren, verschilt eigenlijk niet zo heel veel van de ambitie om deze stad beter te maken voor jonge kinderen en oudere mensen. Als je van Brussel een betere studentenstad wil maken - en haar dus een beter imago wil geven - hoe kunnen we er dan voor ijveren dat niet alleen wijzelf overtuigd zijn van de schoonheid van Brussel, maar dat we dit ook kunnen overbrengen op wie van buiten deze stad komt?

Belangrijk hierbij is vooreerst het aanbieden van betaalbare en kwaliteitsvolle huisvesting. Samen met mevrouw Debaets heb ik in het Brussels Hoofdstedelijk Parlement voorstellen van resoluties ingediend rond intergenerationeel wonen of ‘co-housing’, hetgeen ook relevant kan zijn voor de studentenpopulatie.

Naast huisvesting is er ook het openbaar vervoer. Studenten hebben meestal geen wagen, zodat het openbaar vervoer voor hen heel belangrijk is. Als voormalig VUB-student weet ik hoe moeilijk die campussen te bereiken zijn. Ook daarop moeten we blijven inzetten. De VGC moet er mee over waken dat de NMBS bijvoorbeeld geen haltes afschaft.

Ook belangrijk voor de studenten is een toegankelijke arbeidsmarkt, volgend op maar ook tijdens de studies, met name als jobstudent. Zo kunnen we de studentencocon in de stad openbreken.

In het huidige politieke klimaat - dat sinds gisteren stevig is veranderd en verkild - vind ik het van belang te wijzen op de dialoog tussen de gemeenschappen. De ULB en de VUB werken goed samen over de communautaire grenzen heen, niet vanuit een concurrentiepositie, maar vanuit een aantal gedeelde waarden. Zij werken niet samen dankzij, maar ondanks onze overheden en het beleid in dit land. Het vergt enorm veel van die twee universiteiten, die bovendien een campus delen, om effectief samen te werken en dat is eigenlijk jammer. Het initiatief van mevrouw Debaets is trouwens ook gegroeid uit een dialoog tussen twee gemeenschappen, meer bepaald een dialoog tussen de Vereniging van Vlaamse Studenten en haar Franstalige tegenhanger. Daarvan kunnen wij alleen maar leren. Het is een initiatief dat voortvloeit uit de samenwerking van studenten die hetzelfde willen voor Brussel, namelijk een aangename, welkome en warme stad voor eenieder.

De heer Paul De Ridder.- Een tijd geleden gooiden de Vlaamse Vereniging van Studenten en de Franstalige Fédération des étudiants francophones de knuppel in het hoenderhok, met hun charter getiteld *A New Deal, Brussel 2.0*. Dat charter werd op 3 mei 2011 ook ondertekend door de stad Brussel, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Gemeenschapscommissies en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Ik wil mevrouw Debaets bedanken dat zij ook hier deze kwestie ter sprake brengt.

De N-VA vindt het belangrijk dat Brussel ook bekend staat als een studentenstad, waar jongeren die studeren aan hogescholen of universiteiten zich goed voelen. Brussel is evenwel geen studentenstad zoals Gent of Leuven. In Leuven maken de studenten bijna de helft van de populatie van de stad uit. Tijdens het verlof ziet de stad er heel anders uit. In Brussel is dat niet zo. De studenten vallen hier veel minder op en verdwijnen in de massa en de anonimiteit van de grootstad. Bovendien wonen die studenten niet geconcentreerd in een bepaalde buurt.

Brussel heeft nood aan mensen die een bijdrage leveren tot onze stad. Dit kan op diverse wijzen gebeuren. Het is belangrijk dat er hier veel mensen wonen uit de middenklasse met een job en een degelijk inkomen. Zij kunnen via belastingen de financiële draagkracht van ons gewest versterken, ook ten bate van de minderbedeelden. Die middenklasse moet in Brussel blijven. Jammer genoeg is er sedert decennia een stadsvlucht aan de gang.

Meermaals hoorde ik ook van Franstaligen – vrijwel steeds mensen die topfuncties bekleeden in het zakenleven, in de administratie en zelfs in de politiek - dat Brussel onleefbaar is zonder de inbreng van Nederlandstaligen, hun inzet en hun dynamisme. Jammer genoeg hebben in de loop der jaren heel wat Nederlandstaligen Brussel verlaten.

Wij moeten die nefaste ontwikkeling – die men overigens ook in andere steden kent – een halt toeroepen. Precies daarom moeten wij de stad leefbaar maken en betaalbaar houden, zodat de mensen hier willen blijven, ook als zij kinderen krijgen.

Wij moeten er ook voor zorgen dat mensen van buiten Brussel in onze stad komen wonen. Ook daarom is het belangrijk dat jongeren hier studeren. Op die manier leren zij de stad kennen en blijven zij hier daarna ook wonen.

Op 9 december 2010 woonde ik in de Bozar een symposium bij van VOKA over *Brussels Attractiveness*. Daarbij werd geargumenteed dat Brussel ook een aantrekkingspool moet

zijn voor ‘high potentials’, voor buitenlands talent en bedrijven. Daarom moet onze stad ook leefbaar en bruisend zijn, zodat zij kan wedijveren met pakweg Barcelona, Berlijn en Londen. Onder de binnen- en buitenlandse studenten zitten er zeker dergelijke ‘high potentials’ die onze stad iets kunnen bijbrengen. Ook dit vormt een goede reden om een studentvriendelijk beleid te voeren. Wij moeten op dit vlak de concurrentie aangaan, niet alleen met Barcelona en Berlijn, maar ook met Gent, Leuven en Antwerpen.

Jongeren van buiten Brussel die in het Nederlandstalig hoger onderwijs studeren, kunnen leeftijdsgenoten uit onze stad ertoe aanzetten ook een hogere opleiding te volgen. Bovendien groeien mensen die in Brussel gestudeerd hebben, vaak uit tot levende dragers van ‘city marketing’. Zij kunnen elders de boodschap uitdragen dat Brussel een aangename stad is om te leven. Ook daarom moet Brussel zijn studenten koesteren.

Bloeiende universiteiten en hogescholen zijn belangrijk voor de werkgelegenheid en dit in de meest uiteenlopende sectoren en niveaus.

Het is dan ook jammer dat kandidaat-studenten Brussel vaak niet meteen beschouwen als een stad om te gaan studeren. Bovendien ondervinden jongeren heel wat belemmeringen en moeten zij een aantal weerstanden en vooroordelen overwinnen.

Daarom vind ik het in de discussienota van mevrouw Debaets aangehaalde charter bijzonder waardevol. Dit debat zal overigens ook in het Vlaams Parlement gevoerd worden. Daar werd dit dossier reeds aangekaart door onder meer Paul Delva en Willy Segers.

Overigens is een aantal punten niet zo nieuw. In het Brusselse regeerakkoord wordt namelijk aandacht besteed “aan de problematiek van de verhuur van studentenwoningen”. In het VGC-regeerakkoord lees ik, en ik citeer: “Verder moet Brussel meer worden uitgedragen als echte studentenstad. Een dergelijke promotie van Brussel vereist een vernieuwende aanpak waarbij alle relevante actoren (hoger onderwijsinstellingen, Quartier Latin, Gewest, gemeenten, ...) worden betrokken. Om hieraan gestalte te geven zijn acties mogelijk, zoals promotie hoger onderwijs (SID-in 16). De VGC zal hiervoor nauw samenwerken met het Vlaams Overlegplatform Hoger Onderwijs vzw en met de Vlaamse Gemeenschap.”

De VGC moet ook blijven ijveren voor een betere kwaliteit van de studentenkoten. Zij zal dat doen door initiatieven als Quartier Latin verder te ondersteunen maar ook door een betere regelgeving te vragen bij het Brussels Gewest.

Ook het acuut gebrek aan studentenfaciliteiten moet in dit kader worden opgevangen: sportinfrastructuur - zeker in de binnenstad - , fuifzalen, ontmoetingsgelegenheden... Ook de beleidsnota van Vlaams minister Pascal Smet besteedt hieraan aandacht. Het lijkt mij een goed idee om eerst een stand van zaken van de bestaande initiatieven op te maken en de behaalde resultaten te evalueren, om die dan vervolgens bij te sturen en nieuwe actiepunten naar voor te schuiven. Ook hier is een van de knelpunten de versplintering van bevoegdheden en het gebrek aan een duidelijk aanspreekpunt.

Gelukkig werd onder impuls van de Vlaamse regering Quartier Latin en het Vlaams Overlegplatform Hoger Onderwijs min of meer gefuseerd tot Br(ik). Dit is voor de Nederlandstalige student en kandidaat-student zeker een stap vooruit. Bovendien heeft minister Smet gevraagd dat overleg zou opgezet worden met de Franstalige collega’s over een aantal gedeelde bekommernissen. Ook dit is positief.

Inzake de promotie van Brussel als studentenstad kan ook Muntpunt een belangrijke rol spelen. Wij moeten daarbij wel waken over een specifiek Nederlandstalige invulling van die promotie.

In steden als Gent of Leuven is er een schepen van studentenaangelegenheden. Die fungeert als aanspreekpunt, los van deze of gene bevoegdheidsverdeling, en heeft dus het algemeen overzicht over de situatie. Dit ligt in Brussel weeral moeilijker omwille van de verbrokkeling over 19 gemeenten. Daarenboven is een aantal gemeentebesturen de Nederlandstalige instellingen niet steeds gunstig gezind. Onder meer wat Brussel-stad betreft, zijn er de recente verhalen over de moeilijkheden die Vlerick en de Hogeschool Universiteit Brussel ondervonden met het Brusselse gemeentebestuur.

De overheid moet zorgen voor een betaalbare huisvesting op maat voor de student. In Brussel bestaat er niet enkel een nood aan studentenhuisvesting, maar ook aan bijkomende scholen en aan bijkomende woningen voor de niet-verder studerende Brusselaar. Maatregelen zoals de reconversie van kantoorgebouwen en een doorgedreven antileegstandbeleid kunnen helpen huisvesting te creëren, niet alleen voor studenten maar ook voor niet-studenten. Creativiteit is nodig, zowel inzake studentenkoten als inzake huisvesting voor pas afgestudeerden. Ook daartoe omvat deze nota enkele aanzetten, al weet ik niet of spreiding van studentenkoten de prijs zal naar beneden halen, zoals soms geïnsinuerd wordt. Dat moet nog verder onderzocht worden.

Er moet meer aandacht worden geschonken aan de kwaliteit van de koten. In Brussel zie je op dit vlak soms toestanden die je niet voor mogelijk houdt. De vraag naar een structureel overlegorgaan lijkt dus gewettigd. Niet alleen de VGC maar ook de Vlaamse Gemeenschap moeten daarbij betrokken worden.

In de nota wordt gepleit voor steeds intensievere samenwerking tussen het Nederlandstalig en Franstalig hoger onderwijs in Brussel. Zolang dat gebeurt met respect voor ieders bevoegdheden en op basis van duidelijke afspraken, is dat positief. Hoe ziet de indiener van de nota dat concreet?

Op 29 juni 2011 verklaarde minister Pascal Smet in het Vlaams Parlement dat hij een aantal initiatieven zou nemen. Hij zou spoedig de minister van Hoger Onderwijs van de Franse Gemeenschap, de heer Marcourt, ontmoeten in verband met de problematiek van de studentenhuisvesting. Was de VGC daarbij betrokken en werden er dienaangaande afspraken gemaakt?

De heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter.- Ik kan dit initiatief natuurlijk alleen maar toejuichen, temeer daar ik reeds in 2009 - in tempore non suspectu welhaast - een boekje *Brussel Studentenstad* heb geschreven. We denken allemaal sinds geruime tijd intens na over deze problematiek. Men kan redeneren dat dit louter een gemeenschapsbevoegdheid is, maar, als men het bijvoorbeeld heeft over de campussen, gaat het eerder om een gewestbevoegdheid. Op hoe meer plaatsen we dit thema aansnijden, hoe beter de goede boodschap kan worden verspreid.

En die goede boodschap is eigenlijk vrij eenvoudig: we hebben hier 74.000 studenten, die deze stad hebben gekozen voor hun studies aan een hogeschool of aan een universiteit en die bereid zijn om enige tijd – toch een vijftal jaren - in deze stad te leven. De ervaring leert ons dat heel wat onder hen nadien ook in Brussel blijven wonen.

Deze problematiek heeft heel wat aspecten. Eerst en vooral zijn er vragen over urbanisme. De VUB en de ULB onderzoeken op dit ogenblik een mogelijke uitbreiding van het aantal studentenkoten. Er zijn contacten geweest met de minister van Binnenlandse Zaken over de rijkswachtkazernes. Maar onmiddellijk wordt de buurt wakker en worden er vragen gesteld over de leefbaarheid, er worden allerlei petitie's opgesteld, enzovoort. Er is absoluut nood aan informatie over Brussel als studentenstad voor de Brusselse bevolking.

De heer Johan Demol heeft een ander element aangehaald: als je Brussel als studentenstad naar buiten wilt brengen, zou het een goede zaak zijn om over een aantal geïntegreerde campussen te beschikken. In plaats van op 25 of 30 locaties instellingen of hogescholen te hebben, zou het beter zijn om te onderzoeken of een en ander kan worden geconcentreerd. Die oefening wordt nu gemaakt door de Hogeschool Universiteit Brussel (HUB). Men probeert alles te concentreren op 3 campussen. Het is heel belangrijk om te komen tot zichtbare plaatsen waar veel studenten zijn.

Hoe zit het met de verhouding tussen de universiteit en de economie? Er werken hier 700.000 mensen. Het lijkt mij aangewezen dat de werking van de universiteiten en hogescholen samengaat met de evolutie van de economie en met de eisen van de economische actoren.

Meertaligheid is een troef die wij hebben in vergelijking met de anderen. Maar dit zorgt ook voor knelpunten die te maken hebben met onze gemeenschapsdecreten. Daarvoor is al gedeeltelijk een oplossing gevonden. In welke mate kan je in Brussel bijvoorbeeld onderwijs in het Engels aanbieden? Tot voor kort zaten we in de ongewone situatie waarin het quasi onmogelijk was om hierover een overeenkomst te sluiten. De VUB en de ULB doen dat nu toch. Het bleek zelfs makkelijker te zijn om een overeenkomst te sluiten tussen bijvoorbeeld de VUB en de universiteit van Kent. Dat zijn toch zaken die de decreetgevers aan beide kanten ertoe moeten aanzetten om na te denken over deze problematiek? We zien dat steeds meer buitenlandse universiteiten de keuze hebben gemaakt om vertegenwoordigende hogescholen in Brussel te vestigen. Ze vestigen zich in Brussel omdat ze willen aanwezig zijn in de hoofdstad van Europa. Het is absoluut onontbeerlijk dat onze eigen universiteiten en hogescholen gebruik maken van deze troef van Brussel.

Ik zit hier nu wel met mijn gemeenschapspetje op, maar met mijn petje waarmee ik verantwoordelijk ben voor het imago van onze stad, zal ik, samen met de minister verantwoordelijk voor Mobiliteit, mevrouw Grouwels, een campagne lanceren over de zichtbaarheid van de universiteiten en hogescholen in Brussel. We zullen in middelen voorzien om op plaatsen waar bus, trein en metro passeren, de zichtbaarheid van die campussen in de stad te vergroten.

We zullen in alle gremia promotie moeten maken voor Brussel als studentenstad. Toen ik een drietal jaar geleden de eerste keer een initiatief nam rond Brussel als studentenstad, nodigden wij alle 83 hogescholen en universiteiten uit. Slechts 3 ervan daagden niet op. Dat wil toch zeggen dat de hogescholen en universiteiten massaal bereid zijn om mee te werken. Dat is een positief gegeven in de soms in communautair opzicht nerveuze situatie waarin sommige politici zich bevinden. Dat vindt blijkbaar gelukkig weinig weerklank in de academische wereld.

Mevrouw Bianca Debaets.- Ik bedank iedereen voor de constructieve bijdragen. Ik bedank in het bijzonder de collegevoorzitter voor de concrete initiatieven die hij aan het uitwerken is, zoals de imagocampagne rond Brussel. Het klopt dat we in deze assemblee zeker niet

alle knelpunten en verzuchtingen kunnen oplossen, maar dat geldt voor wel meer onderwijsdossiers die we hier behandelen. We kunnen er natuurlijk wel een rol in spelen. Het zou niet de eerste keer zijn dat de collegevoorzitter een voortrekkersrol op zich neemt. Samen met anderen zal ik dit thema in het Brussels Parlement verder volgen en de nodige aandacht ervoor blijven vragen. Dat moet ook gebeuren in de lokale besturen. De voorvallen met Vlerick en de moeilijkheden die HUB ondervindt met het stadsbestuur van Brussel, lijken mij in elk geval niet voor herhaling vatbaar.

Wat participatie betreft, vind ik dat de heer Demol weinig respect opbrengt voor de studenten als hij stelt dat zij alleen maar zo snel mogelijk hun diploma willen behalen. Dat moet natuurlijk en dat moedigen wij aan. Hij zegt dat zij voor het overige alleen maar willen uitgaan. Ik denk dat hij daarbij voorbijgaat aan de vele vormen van engagement die jongeren en studenten geregeld opnemen in onze stad.

Een inspraak- of adviesorgaan tussen studentenverenigingen, stadsbestuur en hogescholen en universiteiten bestaat al in Leuven en Antwerpen. Zo opmerkelijk of nieuw is dat dus niet. Ook het 'intergenerationele kotwonen' is geen wensdroom: het bestaat al in Frankrijk, Nederland, Spanje en ook in Brussel, maar dan alleen maar langs Franstalige kant, waar de vzw *Entre Deux Ages* samenwerkt met Franstalige hogescholen en universiteiten. Dat werkt blijkbaar naar behoren. Ik verneem dat Br(ik zal onderzoeken of dat ook, al was het maar bij wijze van experiment, kan worden uitgetest aan Nederlandstalige kant.

Ik ben blij met de aandacht voor huisvesting. Het klopt dat we niet alleen maar oog moeten hebben voor méér studentenhuishuisvesting, maar dat we ook aandacht moeten hebben voor betaalbare en kwaliteitsvolle huisvesting. Dat is zeker ook een opdracht voor de Brusselse overheid: zij moet erop toezien dat de minimale kwaliteits- en veiligheidsnormen worden nageleefd. Dat kan via de huisvestingsinspectie. Het kan inderdaad niet dat studenten in om het even welke omstandigheden worden gehuisvest.

De heer Mennekens heeft gelijk als hij stelt dat we over de landsgrenzen heen moeten durven kijken, zodat we onze roeping als internationale stad – we zijn tenslotte de hoofdstad van Europa – ook als studentenstad kunnen waarmaken. Het klopt dat er op dit vlak in andere grootsteden wellicht *good practices* te vinden zijn. Dat neemt niet weg dat we ook in eigen land de koudwatervrees om in Brussel te komen studeren, moeten wegwerken. Maar we mogen daarin niet naïef zijn. We kennen allemaal voorbeelden van ouders die zeggen dat hun zoon of dochter in Brussel studeert omwille van de kwaliteit van HUB en andere onderwijsinstellingen, terwijl ze wel op kot zitten in Leuven. Daaraan moeten we blijven werken. Met initiatieven zoals Br(ik, die de promotie wil verzorgen en informatie verstrekken, niet alleen in Brussel maar ook in Vlaanderen, zitten we goed.

Ik voelde in dit debat bij iedereen de wil en de intentie om Brussel verder uit te bouwen tot studentenstad, uiteraard vanuit onze eigenheid als grootstad. Wij kunnen alleen maar hopen - en er hard aan werken! - dat studenten voor Brussel kiezen en na hun studies hier blijven 'plakken', zoals we dat in het Nederlands zeggen.

Voorzitter: mevrouw Annemie Maes

DISCUSSIONOTA (R.v.O., Art. 51)**Discussienota ‘Puzzel Brussel geeft kinderen en jongeren een stem: 2010-2011’, ingediend door mevrouw Carla Dejonghe – Stuk 451 – Nr.1****Bespreking**

Mevrouw Carla Dejonghe, verslaggever.- 4.370 deelnemers: 4.370 kinderen en jongeren die het afgelopen jaar in ons parlement te gast zijn geweest. Dat is een ongelooflijke prestatie. Ik wil de voorstelling van deze discussienota dan ook aangrijpen om allereerst onze educatieve dienst van harte te feliciteren voor het harde werk en de creativiteit die elk jaar opnieuw hun vruchten afwerpen. (*Algemeen applaus*)

‘Puzzel Brussel’ beschikt over een brede waaier van educatieve programma’s waaruit gekozen kan worden. Elk jaar breidt het aanbod uit: kinderparlement, ‘Speurneuzen in het parlement’, ‘Handige Harry’s’, educatief theater, ‘Brussel in je brein’, parlement voor 17-plussers, dialoogklassen Brussel-Vlaanderen en Brussel-Bruxelles, herinneringseducatie, wegwijs in Brussel en de workshops ‘Schilder je eigen stripmuur’, naar aanleiding van de tentoonstelling ‘Brussel in de strip’. Deze programma’s laten toe om de vinger aan de pols te houden bij de kinderen en jongeren in deze stad. Ze geven ons ook een mooi overzicht van wat er leeft bij onze jeugdige Brusselse bevolking. Wat vinden zij van het beleid in de grootstad? Wat kan er anders? Wat kan er beter?

Ik geef graag een kort overzicht van de ideeën die uit de bus kwamen tijdens de tien edities van het kinderparlement en de twee zittingen van het parlement voor 17-plussers. Collega’s, laat u inspireren door de fantasierijke en frisse voorstellen.

Het voorbije schooljaar was het centrale thema in het kinderparlement: ‘Samen in de stad’. De kinderen mixen alle bevoegdheden van de VGC en van het gewestelijke en federale niveau een beetje door elkaar. Ik pikte er gewoon links en rechts wat leuke ideeën uit.

Onderwijs kwam uitvoerig aan bod. Vooral het fenomeen pesten belandde vaak op de gesprekstafel. De kinderparlementsleden zijn van oordeel dat jongens sneller op de vuist gaan dan meisjes. Ze keurden het opmerkelijke wetsvoorstel goed dat jongens zich beter moeten leren beheersen. (*Opmerkingen*)

Ik denk dat de mannelijke collega’s het gehoord hebben.

Ook de meertaligheid in Brussel zette de kinderparlementsleden aan het denken. De kinderen willen niet enkel Nederlands en Frans in de basisschool maar ook Engels en Duits. Speciale aandacht ging naar het stressgehalte van de ouders: geef mama’s en papa’s de toelating om wat later op hun werk aan te komen, zodat ze vooraf rustig de kinderen naar school kunnen brengen. Ik zie mevrouw Ampe bevestigend knikken. De jonge parlementsleden maken zich zorgen over de talloze daklozen in Brussel, zeker tijdens de winter. Leegstaande gebouwen en oude huizen kunnen opgeknapt worden om daklozen en asielzoekers in onder te brengen. Maar er waren nog andere voorstellen. Meer sportcentra en speciale graffitimuren. De netheid in de stad is een ramp. Vooral hondenpoep blijkt een enorm probleem te vormen. Ik denk inderdaad dat indien in hondenpoep trappen echt geluk zou brengen, dat iedereen in Brussel al de lotto zou hebben gewonnen. Waarom geen basketbalvuilnisbakken plaatsen waarin je papiertjes kunt mikken? De jonge parlementsleden vinden dat er te veel auto’s zijn in de stad. Meer milieuvriendelijke voertuigen

en carpoolen kunnen een oplossing bieden. Ze zijn voorstander van goedkoper en stipter openbaar vervoer, en ze denken aan een aantal concrete maatregelen om op een prettige manier samen te leven met een bonte mix van mensen en culturen. Meer buurtfeestjes organiseren, voor elkaar koken of samen van muziek genieten op een groot multicultureel festival.

Kinderen zijn ambitieus. Ze willen elke maand een gastleraar uitnodigen die telkens een andere taal aanleert, zodat in totaal acht talen aan bod komen. Een teletijdmuseum in Brussel, waarbij je bij het binnenstappen terechtkomt in een ander tijdperk. Of in Brussel een origineel park bouwen dat nergens anders bestaat. De kinderen hebben het hart op de juiste plek. Acties organiseren op school ten voordele van de armen. Meer vrijwilligers zoeken om te werken in de centra voor daklozen. Een telefoondienst oprichten die ervoor zorgt dat oude spullen die nog bruikbaar zijn bij arme mensen terechtkomen. Of oude mensen vrijwillig helpen om boodschappen te doen zonder zakgeld te vragen.

Ze zijn ook streng. Wie pest moet gestraft worden. Een boete opleggen voor hondenbaasjes die hondendoep achterlaten. Wie zijn afval niet in een vuilnisbak gooit, moet een boete krijgen. De politie moet strenger optreden. In alle auto's een alcoholslot plaatsen. Gevangenen hebben geen recht op luxe achter de tralies. Soms mag het niet al te veel moeite kosten: afval opnieuw samenbrengen in één vuilniszak zodat het nadien kan worden gesorteerd door de vuilnismannen.

Puzzel Brussel kreeg het afgelopen schooljaar ook een lading 17-plussers over de vloer met een frisse opinie over politiek. Ze stelden het volgende voor : een grote meerderheid van de jongeren pleit voor een realistischer beeld van Brussel in de media, met meer oog voor de positieve realisaties in de stad. Jongeren hebben een hekel aan de opdeling tussen ASO, TSO en BSO. Leerlingen uit het TSO en BSO vinden het verschrikkelijk dat er soms op hen wordt neergekeken. Leerlingen uit het ASO willen dan weer proeven van de praktijk en vragen naar meer stagemogelijkheden. Net als de kinderparlementsleden zijn ook de 17-plussers ervan overtuigd dat tweetaligheid een troef is. Ze lopen dan ook warm voor het immersiesysteem. Ze zouden graag bepaalde vakken in het Frans krijgen. Jongeren vinden de politiek de 'ver van hun bed'-show. Ze vragen om politieke vorming in te voeren als bijkomend vak op school. Ze hebben meer behoefte aan hangplekken in de stad en vragen om meer jeugdhuizen.

In de leefwereld van jongeren speelt mobiliteit een belangrijke rol. Er is een grote vraag naar meer nachtelijk openbaar vervoer in Brussel na een avondje stappen. De 17-plussers vragen eveneens een streng optreden van politie en justitie. Ze zijn ook voorstanders van agenten die zichtbaar aanwezig zijn op straat en van een duidelijk takenpakket voor stadswachters. Wie amok maakt verdient een harde aanpak, maar er moet ook meer aandacht gaan naar de begeleiding van gevangenen. Ze moeten voldoende kansen krijgen om zich opnieuw in de maatschappij te integreren.

Ze raken het ook niet eens over stemrecht of stemplicht. In het parlement voor 17-plussers was een meerderheid te vinden voor de afschaffing van de stemplicht. Tijdens de dialogeklassen stemde een grote groep dan toch weer voor het behoud van de stemplicht.

Ook het programma van Puzzel Brussel kent duidelijk een stijgend succes. Het aantal deelnemers stijgt elk jaar. In het schooljaar 2006-2007 waren er 960 deelnemers, in 2007-2008 2.080, in 2008-2009 2.650, vorig jaar 3.360 en dit jaar dus 4.370. Het aanbod van Puzzel Brussel heeft het afgelopen schooljaar bijna de helft van de Nederlandstalige basis-

scholen in Brussel bereikt: 54 van de 114 scholen kwamen bij ons op bezoek. Bij de Nederlandstalige secundaire scholen halen we nog een hoger bereik: 23 van de 34 of 68%.

Puzzel Brussel blijft enthousiast verder bouwen aan een kwaliteitsvol aanbod op maat van klein en groot. Kinderen en jongeren zijn de toekomst van Brussel. Dit waren hun prioriteiten. Als we samen aan beter leefbaar Brussel willen bouwen, moeten we misschien eens écht naar hen luisteren.

De heer Fouad Ahidar.- Ik wil de voorzitter van de Raad feliciteren, want ze is nu al een paar jaar promotor van dit initiatief en ik vind het prachtig hoe dit is geëvolueerd. Ook dank aan de griffier, de diensten en de collega's die hebben meegewerkt. Het is schitterend dat meer dan 4.300 jongeren hebben deelgenomen. Het is belangrijk dat zij met ons in contact blijven. Het mooie aan dit project is dat iedereen aanwezig was: blank, gekleurd, allochtoon, autochtoon, rijk en arm. Ze kunnen hun mening zeggen. We hebben contact met heel veel jongeren. We moeten zeker lessen trekken uit de conclusies die hier nu op tafel liggen en naar de jongeren luisteren.

Ik wil nog even ingaan op het pestgedrag dat werd besproken. Het is een onderwerp dat herhaaldelijk terugkwam. Daarom moeten we aan onze bevoegde minister van onderwijs en gelijke kansen vragen hoe dit bespreekbaar kan worden gemaakt. Het is duidelijk in de nota dat jongeren vragen om dit bespreekbaar maken, maar ook dat de pesters gestraft worden. Blijkbaar voelen jongeren dat dit nu nog niet genoeg gebeurt. Daarom moeten er maatregelen worden genomen. Of als er maatregelen zijn, moeten die duidelijker gecommuniceerd worden aan de jongeren.

Het is duidelijk dat onze kinderen beter tweetalig moeten zijn. Ik spreek ook voor mijn eigen kinderen. Ik probeer zoveel mogelijk Nederlands met hen te praten, maar jammer genoeg nemen ze mijn fouten over. Ze praten heel weinig Frans en gaan naar het Nederlandstalig onderwijs, waardoor dit vaak een probleem is. We moeten waakzaam zijn dat de kwaliteit van het Frans in ons Nederlandstalig onderwijs gegarandeerd blijft.

Een ander positief aspect van dit project is het leren omgaan met de anderen. De laatste tijd waren we veel bezig met de problematiek van antisemitisme, homohaar,... Het is mooi te zien dat de jongere generatie meer respect heeft voor de anderen en wil samenleven met de anderen. We moeten duidelijk maken dat wat we in Brussel zien, helemaal anders is dan de problematiek in Israël en Palestina.

We zien dat de problemen van antisemitisme en homohaar toenemen. Wanneer ik met jongeren praat geef ik hen het voorbeeld van de hoofddoek. Ze eisen dat ze dit kunnen dragen en dat kan voor mij, maar dan moeten ze ook respect hebben voor de ander die een andere mening heeft en die bijvoorbeeld homo of jood is. Een jood kan hier blijkbaar geen 'kippah' meer dragen zonder dat die wordt gepest of wordt lastiggevalen. Dit is onaanvaardbaar. Er moet iets gebeuren. De jongere generatie is positief, maar we moeten aandachtig blijven. Ik heb met een aantal jongeren gesproken en was eerlijk gezegd toch soms verbaasd over hun reactie tegenover de joodse gemeenschap of tegenover homo's. Je moet het niet met hen eens zijn, maar je hebt niet het recht om hen lastig te vallen.

De jongeren stelden duidelijk vast dat er een probleem is met de daklozen. Ik weet dat het bevoegde collegelid hiermee bezig is en dingen tracht te realiseren met haar collega Uyttebroeck. Toch blijft het beeld of het gevoel bestaan dat tientallen mensen op straat blijven rondlopen zonder dat ze worden geholpen.

Sport, sport, sport. Ik ben heel slecht geplaatst om hierover de les te spellen. Het is goed dat ze hierover praten en er moet hiervoor iets gebeuren.

Jongeren zijn steeds meer bezig met computers, nintendo, ... Indien jongeren zich veilig zouden voelen, zouden ze misschien meer op straat komen. Jongeren zijn bang en durven niet op straat of in het park komen omdat het niet veilig is. Netheid is een probleem, het werd al gezegd.

De jongeren zijn ook begaan met het imago van Brussel. Ze zijn het beu dat Brussel in de media constant wordt afgeschilderd als onveilig, problematisch, ... Er zijn inderdaad problemen, maar soms heb ik geen zin om over sommige problemen te praten. Jammer genoeg is 'good news, not news' voor de pers. Je kan praten over positieve projecten, maar dat komt nooit in de pers. Zelfs ik durf uiteindelijk sommige problemen niet meer aan te kaarten, uit vrees dat dit opnieuw een negatief licht werpt op de stad. Als het dan gaat over allochtone jongeren zeggen die: je spreekt weer negatief over ons, wanneer ga je eens iets positiefs zeggen over onze buurt? Ik doe dit wel, maar de pers is hierin niet geïnteresseerd. Het is een duidelijke vraag van de jongeren om iets aan het imago te doen. Zeker het medium dat gesubsidieerd is door de overheid zou hieraan extra aandacht moeten besteden. Het is niet normaal dat ook zij het spel van big business en sensatie van bijvoorbeeld VTM meespelen.

Ik heb mijn zoon ingeschreven in het technisch onderwijs. Hij mocht evengoed iets doen met biotechnologie en naar het ASO gaan. Het is moeilijk voor een kind van 12 jaar om te kiezen en het beeld dat het heeft van de verschillende onderwijsrichtingen speelt een belangrijke rol. We zouden de jongeren duidelijk moeten kunnen maken dat iedereen zijn rol, zijn taak heeft. Iemand moet kuisen, iemand moet koken, iemand moet de elektriciteit doen, ... de ene is meer intellectueel bezig, de ander meer met z'n handen. Dat moet kunnen, maar er bestaan hierover nog heel wat taboes.

Mevrouw Brigitte De Pauw.- Vooreerst wil ik, in naam van de CD&V-fractie, de diensten bedanken. Het is lovenswaardig dat er, jaar na jaar, steeds meer kinderen ingaan op het aanbod. De Raad heeft er goed aan gedaan om dit initiatief in het leven te roepen.

Mevrouw Carla Dejonghe heeft er daarnet al op gewezen dat heel wat jongeren vaak een heel ander beeld hebben over politiek. Door jongeren en kinderen uit te nodigen en met hen in debat te gaan, schaven we het beeld over politiek bij.

Verder is het ook een mooie leerschool voor de kinderen en de jongeren. Op deze manier leren zij immers op te komen voor bepaalde denkbeelden, een mening te vormen, een bepaalde opinie te ventileren en in debat te gaan met anderen. We kunnen de diensten hier enkel voor feliciteren. Laat ze op deze weg verdergaan.

Ik wil toch even reageren op het betoog van de heer Ahidar. Het is inderdaad verontrustend dat zoveel jongeren telkens verwijzen naar het pestgedrag. Het is dan ook de hoogste tijd dat er rond dit pestgedrag de nodige initiatieven worden genomen. Pestgedrag begint immers wellicht allemaal heel onschuldig. Als men echter niet kort op de bal speelt, loopt dit pestgedrag nogal eens uit in homofobie, antisemitisme en het zich afzetten tegen vrouwen en tegen alles wat niet past in een bepaald denkkader. Men loopt het gevaar dat men de eigen norm gaat verheffen tot de norm waarnaar iedereen zich maar moet richten.

Gisteren interpelleerde ik collegelid Bruno De Lille trouwens over homofobie. Hoe dan ook moet men naar een aantal inwoners van onze stad toe een aantal initiatieven ont-plooien. Laat ons beginnen bij de kinderen. Zij moeten leren dat onze samenleving is gestoeld op respect voor eenieder, ongeacht de taal, de huidskleur of het gedrag. *In se* moet men diverse zaken respecteren. Geweld is hierbij uit den boze.

Voorzitter: de heer René Coppens.

Mevrouw Greet Van Linter.- Eerst en vooral wil ik de Raad feliciteren met het opzet van Puzzel Brussel. Dit initiatief geeft ons, de raadsleden, immers de mogelijkheid om te luisteren naar wat de kinderen en jongeren bezighoudt, wat hen interesseert en wat hen minder of zelfs helemaal niet zint.

Uit deze nota blijkt duidelijk dat Puzzel Brussel een goed initiatief is, dat een stijgend succes kent. De discussie over deze nota is dan ook meer dan terecht. Het is duidelijk dat kinderen op een verantwoorde manier over een aantal zaken denken. Misschien gebeurt dit wel meer dan we vermoeden.

We vinden dit terug in de manier waarop bijvoorbeeld de problematiek van het pesten op school en de armoede wordt benaderd. Andere onderwerpen bekijken de kinderen dan weer wat dromerig. Onwillekeurig denk ik hierbij aan mobiliteit. Hoewel het in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zeer moeilijk en vaak gevaarlijk blijft om zich met de fiets te verplaatsen, zouden de meeste kinderen toch liever met de fiets naar school gaan. Alhoewel de jongeren meestal staan te popelen om zelf hun rijbewijs te behalen, houden ze toch een pleidooi voor minder wagens. Ondertussen vragen de kinderen ook maar al te graag en al te vaak aan de ouders om met de auto gebracht te worden naar de sportclub, het jeugdhuis of de plaats waar ze uitgaan. De vraag die de kinderen hebben naar meer goedkoper, stipter, veiliger en properder openbaar vervoer, is echter wel zéér terecht.

Er zijn heel wat onderwerpen vernoemd in de nota die kinderen heel belangrijk vinden. Deze komen dan weer in hele strenge beleidsvoorstellen tot uiting. Mevrouw Carla Dejonghe verwees hier al naar. Op het vlak van veiligheid stellen ze voor om meer politiepatrouilles op pad te sturen. Die patrouilles moeten, wat hen betreft, ook sneller reageren en mogen gerust strenger optreden. Verder moet er meer toezicht komen in de metrostations en op het openbaar vervoer. Ten slotte moet pestgedrag op school bestraft worden.

Openbare netheid vonden de jongelui blijkbaar ook zeer belangrijk. Ook op dit vlak spreken ze zonder schroom al snel over boetes. Hondendrollen op straat zouden volgens hen met boetes moeten aangepakt worden. Ze pleiten ook voor een harde aanpak van probleemjongeren.

Wat onderwijs betreft, gaat de aandacht vooral naar pesten en taal. Ze staan open voor het immersie-onderwijs en zouden het op prijs stellen dat er lessen in het Frans worden gegeven. Dit is geen verrassing aangezien een groot deel van de leerlingen Frans- of anderstalig is. Op de zelfde manier kaderen we het voorstel om één speeltijd per dag Frans te mogen spreken.

Het is positief dat de kinderen en jongeren meer aandacht vragen voor Nederlands in het Franstalig onderwijs. Dat ze het belangrijk vinden Nederlands en Frans, en in tweede

instantie Engels en Duits, zeer intensief en vanop jonge leeftijd te leren op school, kan ik ook enkel toejuichen.

Dat jongeren en kinderen ook een inventieve kant hebben is te merken in de voorstellen voor asielzoekers en daklozen. Volgt men de jongeren dan zouden deze mensen zelf leegstaande gebouwen moeten kunnen opknappen.

Creatief zijn onze jonge vrienden dan weer wanneer ze spreken over een heus cultuurpark, buurtfeestjes of 'basketbalvuilniszakken'. Wanneer ze voorstellen dat de media meer oog zou moeten hebben voor de positieve realisaties in de stad, laten ze zich van hun positiefste kant zien.

Kortom: er is interesse in actualiteit en politiek. Hiervoor verwijs ik naar de vraag naar politieke vorming. Alleen al daarom zijn deze Puzzel Brussel-initiatieven echt wel nuttig. De vraag is en blijft echter wat er hiermee nu concreet gaat gebeuren. Ik durf te hopen dat hier echte beleidsinitiatieven uit voort kunnen vloeien. Er zijn alleszins voorstellen die, alhoewel ze zich vaak op andere beleidsniveaus situeren, het verdienen om achteraf in beleidsideeën te worden omgezet.

Mevrouw Annemie Maes.- Op mijn beurt wens ik mijn oprechte felicitaties uit te drukken voor de Educatieve Dienst. Het is echt fantastisch om vast te stellen dat de Raad elk jaar zoveel Nederlandstalige scholen in Brussel bereikt. Mevrouw Carla Dejonghe heeft het al aangehaald: het gaat hier om maar liefst 50% van alle Brusselse scholen. Er waren dit jaar 4.370 deelnemers aan de verschillende programma's van Puzzel Brussel. Dit zijn er bijna 1.000 meer dan vorig jaar. Dit zijn mooie cijfers.

Het is belangrijk dat kinderen en jongeren kritisch leren nadenken over onze maatschappij; dat ze ideeën formuleren en dat ze discussiëren. Als moeder van 2 tieners zou ik hier een noot willen aan toevoegen. Ik vind het namelijk zeer belangrijk dat tieners zichzelf ook kritisch durven te evalueren.

Puzzel Brussel is er alvast in geslaagd om het debat aan te zwengelen. Zo wisten de jongeren heel wat originele voorstellen naar voor te schuiven. Het plan om met alle Brusselse scholen samen, bij voorkeur op een autoloze zondag, één grote antipestactie te organiseren, kan de Groen!-fractie enkel waarderen. Ook de oprichting van een cultuurpark aan de Heizel - het is eens iets anders dan het zoveelste saaie shoppingcentrum of kantoorgebouw - een openluchtbibliotheek en, zeer verrassend, een teletijdmuseum, kan enkel onze goedkeuring wegdragen. Naar dit laatste heeft de heer De Ridder wellicht wel oor. Zou het niet fantastisch zijn om in een teletijdmachine te stappen en in een handomdraai in het Brussel uit de 16de, 17de of 18de eeuw te belanden en zo, in levende lijve, te ondervinden wat hij hier telkens weer enthousiast komt verwoorden? (*Glimlachjes*) Bij de openluchtbibliotheek vraag ik me enkel af wat men gaat doen als het regent.

Het voorstel om, terwijl men vreemde talen leert, te gaan proeven van de wereldkeuken, geeft eveneens blijk van originaliteit. Wellicht zal dit laatste iets gemakkelijker te realiseren zijn dan de creatie van de teletijdmachine.

Men zegt gemeenzaam dat de waarheid uit een kindermond komt. Ik kan alleen maar constateren dat de Brusselse kinderen en tieners blijkbaar een duidelijke kijk hebben op de Brusselse realiteit. Net zoals Groen! stellen ze vast dat er veel te veel auto's in de stad rij-

den. Logischerwijze ijveren ze voor meer openbaar vervoer en willen ze met de fiets naar school kunnen gaan. Ik zal mevrouw Van Linter dan ook eens uitnodigen voor een ritje op de fiets. Zo zal ik haar bewijzen dat het wel degelijk mogelijk is om in Brussel rond te fietsen. De kinderen geloven erin. Ik ook!

Jongelui storen zich aan hondendrollen en zwerfafval en willen minder verpakkingen. Ook de gevaarlijke plaatsen in metrostations vinden ze, in tegenstelling tot een aantal volwassenen en politici, blijkbaar geen *fait divers*.

De voorstellen van de jongeren zijn niet alleen voor ons, in onze hoedanigheid van volksvertegenwoordigers, nuttig om de vinger aan de pols te houden. Ook de collegeleden kunnen er immers voordeel uit halen.

Vorig jaar heb ik al een oproep gedaan om een aantal van de voorstellen van de Brusselse kinderen en tieners ernstig te nemen en hun minstens *feedback* te geven van wat er met hun voorstellen gebeurd is. Voor de leerlingen en de scholen kan dit wellicht extra motiveerend werken. Op welke manier wordt er verder gewerkt met de voorstellen die in deze nota worden geformuleerd? Worden de leerlingen op de hoogte gebracht van initiatieven van de diverse parlementen of regeringen die in de richting van hun voorstellen gaan? Zou het College niet jaarlijks één specifiek voorstel van het kinderparlement kunnen realiseren en de kinderen die het voorstel formuleerden, hierbij concreet betrekken? (*Applaus*)

De heer Paul De Ridder.- Ook ik sluit me graag aan bij de lof voor de diensten. In de mate van het mogelijke probeer ikzelf ook telkens de educatieve activiteiten bij te wonen. Het is me herhaaldelijk opgevallen dat er ook een Nederlandse school deelneemt aan de educatieve activiteiten. De leerlingen van de Nederlandse scholen - of het nu gaat om autochtonen dan wel allochtonen – zijn veel mondiger en veel taalvaardiger dan de kinderen van onze eigen, Nederlandstalige scholen. Het onderwijs zou hieraan veel meer aandacht moeten besteden. De “luister van de taal” was immers een van de eerste bevoegdheden van de Nederlandse Cultuurcommissie (NCC) en van de Vlaamse Gemeenschap. Telkens heb ik op een pijnlijke manier moeten vaststellen dat we, op het vlak van de taalvaardigheid, nog heel wat werk voor de boeg hebben.

De heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter.- Ook ik wens de diensten te bedanken voor de, door de jaren heen, geleverde inspanningen. Blijkbaar beginnen deze inspanningen steeds meer vruchten af te werpen. Voor de Nederlandstalige Brusselse scholen wordt er fantastisch werk geleverd. Het oorspronkelijke opzet was om de kinderen te laten nadenken over een aantal problemen. Verder moesten ze deze problemen ook leren verwoorden. Ik denk dat dit intussen wel gelukt is.

Ik ga niet terugkeren naar de recente geschiedenis. Acht à negen jaar geleden was de onbeholpenheid waarmee gesproken werd, veel groter dan heden ten dage. Men kan constateren dat onze kinderen langzamerhand een veel grotere gedragen kennis van het Nederlands wisten te verwerven. Niettegenstaande mag men ook op dit vlak niet op de lauweren gaan rusten.

Wat gebeurt er met de resoluties? Ik geniet het voorrecht om mij om de scholen te mogen bekommeren. Het is dus logisch dat ik, tijdens allerlei initiatieven, nogal eens kinderen ontmoet. Men heeft het hier daarnet over mondige kinderen gehad. Ik durf hier stellen dat de jeugd van tegenwoordig niet aarzelt om aan mijn mouw te trekken en me te wijzen op een aantal onvolkomenheden.

De initiatieven rond Plassen met Klasse kennen het grootste succes. Kinderen vinden dit een zwaar probleem. De hygiënische kwaliteit van de schooltoiletten raakt echter langzaam uit het slop. Hygiëne ligt kinderen blijkbaar na aan het hart. Zo storen ze zich ook aan hondendrollen op straat. Verder bekommeren ze zich ook op de manier waarop ze naar school gaan. Voor hen is dit een elementair gegeven.

Samen met de andere collegeleden sta ik, conform ons bevoeghedenpakket, in nauw contact met de scholen en de kinderen. Het is dan ook de bedoeling dat er op alle gestelde vragen zo snel mogelijk een antwoord wordt geboden. Kan dit alles op een geïntegreerde wijze gebeuren? Naar aanleiding van de nu gevoerde discussie kan men volgend jaar misschien eens wijzen op alle verwezenlijkingen. Waarom niet? Ik heb er alvast geen enkel probleem mee.

Mevrouw Annemie Maes.- Ik vind het een schitterend idee om dat volgend jaar te doen.

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.- Ik vond het heel belangrijk om hier vandaag aanwezig te zijn, omdat de onbevangen gedachten van kinderen over deze stad mij echt aanspreken. Maar we moeten wel bij de realiteit blijven als het gaat om de vraag wat de collegeleden gaan waarmaken. We moeten immers de resoluties van de parlementsleden uitvoeren. Het zou wel prettig zijn als de parlementsleden een aantal interessante ideeën oppikken en die dan voorleggen aan de bevoegde collegeleden. In elk geval heb ik een aantal boeiende voorstellen genoteerd die ik graag wil gebruiken binnen mijn bevoegdheden.

– *De bespreking is gesloten.*

Voorzitter: Mevrouw Carla Dejonghe

De voorzitter.- Ik stel voor dat iedereen straks gaat kijken naar de fantastische kinderteekeningen en knutselwerkjes die op de overloop worden tentoongesteld.

VRAAG (R.v.O., art. 59)

De nood aan rusthuisplaatsen

Mevrouw Greet Van Linter.- De Vlaamse minister van Welzijn Jo Vandeurzen maakte vorige week bekend dat er in Vlaanderen tot 2021 elke maand 166 rusthuisbedden moeten bijkomen om op de vraag naar ouderenzorg te kunnen inspelen. Dat komt neer op ongeveer 3 rusthuizen van gemiddelde grootte per maand tot 2021 of 20.000 plaatsen in woonzorgcentra tegen 2021. Ook in de zorgvoorzieningen, serviceflats, centra voor kortverblijf en dagverzorgingscentra is er nood aan 6500 extra plaatsen tegen 2021.

Het Lokaal Sociaal Beleidsplan 2010-2015 maakt een korte analyse van het Nederlandstalige welzijnsaanbod voor senioren in Brussel. Er is in het hoofdstedelijk gebied een groot gebrek aan Vlaamse erkende voorzieningen voor senioren. Momenteel zijn er slechts twee erkende Nederlandstalige rusthuizen in Brussel. Een steekproef bij de rusthuizen in de Brusselse Noordrand leert dat er 120 - meestal zwaar zorgbehoevende - Brusselse senioren een onderkomen vinden in een rusthuis in de Brusselse Noordrand en dat er nog eens 150 personen op de wachtlijst van deze voorzieningen staan ingeschreven. Het maakt duidelijk dat Nederlandstalige Brusselaars verkiezen om te worden opgevangen in een kwaliteitsvolle voorziening waar hun moedertaal wordt gesproken. De programmatie van

de Vlaamse overheid geeft aan dat Brussel nood heeft aan 1222 Vlaamse erkende rusthuisplaatsen, terwijl de teller momenteel op 104 staat. Dat is maar 8,5%. Voor het aantal serviceflats is de situatie nog benarder. Er is slechts één Vlaamse erkende serviceresidentie, die instaat voor 2,5% van de programmatiernorm. Wat dagverzorgingscentra en centra voor kortverblijf betreft, is het helemaal dramatisch. Er is voor deze zorgvormen geen Vlaams erkend aanbod.

Wat zijn de exacte behoeftcijfers betreffende woonzorgcentra of rusthuizen en betreffende zorgvoorzieningen, zoals serviceflats, centra voor kortverblijf en dagverzorgingscentra voor Brussel tegen 2021? Kloppen de Vlaamse cijfers die 1222 rusthuisplaatsen vooropstellen? Welke maatregel heeft het collegelid getroffen om aan de eventuele nood te voldoen? Welke concrete overlegmomenten met het Vlaams niveau of de GGC gebeurden terzake? Welke maatregelen vloeiden hieruit voort?

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.- Elk jaar wordt de Vlaamse programmatie aangepast aan de socio-demografische evoluties in Vlaanderen en Brussel, gebaseerd op cijfers die een prognose zijn voor de komende 5 jaar. Dat betekent dat de programmatie van 2011 eigenlijk rekening houdt met de nood aan ouderenvoorzieningen in 2016, ook voor het Brussels hoofdstedelijk gewest, vanwege het feit dat de concrete realisatie van woonzorgvoorzieningen steeds een aantal jaren in beslag nemen. De doelstellingen die Vlaams minister Jo Vandeuren vooropstelt voor 2021, gelden ook voor Brussel.

De huidige Vlaamse programmatie voor het Brussels hoofdstedelijk gewest behelst 1.254 woongelegenheden. Die werden ondertussen allemaal door verschillende initiatiefnemers opgevraagd. De VGC gaf steeds een positief advies. Op 105 woongelegenheden na gaf de Vlaamse Gemeenschap ondertussen al een voorafgaande vergunning. Het dossier van die 105 woongelegenheden moet deze maand nog behandeld worden door de Vlaamse Gemeenschap. Ondertussen werden er 197 woongelegenheden gerealiseerd. De dossiers voor de feitelijke realisatie van de overige plaatsen zijn momenteel lopende met stedenbouwkundige vergunningen, VIPA –dossiers, het Brusselfonds enzovoort.

Wat de dagverzorgingscentra betreft wordt er in 113 verblijfseenheden voorzien. Verschillende initiatiefnemers hebben 55 verblijfseenheden opgevraagd. De VGC gaf steeds een positief advies en de Vlaamse Gemeenschap reikte ondertussen al een voorafgaande vergunning uit. De laatste tien zullen deze maand nog behandeld worden door de Vlaamse Gemeenschap. Ondertussen werden er 30 verblijfseenheden gerealiseerd. De dossiers voor de feitelijke realisatie van de overige verblijfseenheden zijn momenteel lopende.

Verder is er in 113 woongelegenheden in centra voor kortverblijf voorzien. Verschillende initiatiefnemers hebben 21 woongelegenheden opgevraagd. De VGC gaf steeds een positief advies en op 6 woongelegenheden na — dit concreet dossier moet deze maand nog behandeld worden door de Vlaamse Gemeenschap — gaf de Vlaamse Gemeenschap ondertussen al een voorafgaande vergunning. Er werden tot nu toe nog geen woongelegenheden kortverblijf in gebruik genomen omdat de feitelijke realisatie van deze woongelegenheden momenteel nog lopen.

Voor wat de serviceflats betreft voorziet de huidige Vlaamse programmatie voor het Brussels hoofdstedelijk gewest in 1274 wooneenheden. Verschillende initiatiefnemers hebben 139 wooneenheden opgevraagd. De VGC gaf steeds een positief advies en op 25 wooneenheden na - dit concreet dossier moet deze maand nog behandeld worden door de Vlaamse Gemeenschap - gaf de Vlaamse Gemeenschap ondertussen al een voorafgaande vergunning. Daarvan werden er ondertussen 32 wooneenheden gerealiseerd. De andere bevinden zich in verschillende stadia van vergunningaanvraag.

Om aan de noden aan Nederlandstalige woonzorgvoorzieningen in het Brussels hoofdstedelijk gewest te voldoen werd in november 2007 door de Vlaamse Regering een masterplan Woonzorgzones goedgekeurd. Dit plan vormt de basis voor de uittekening van thuis- en ouderenvoorzieningen in Brussel. Ik ben als VGC-collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid en Gezin een actieve en betrokken partner in de zogenaamde stuurgroep Woonzorg Brussel en vooral het onderdeel 'lokale dienstencentra' tracht ik zelf ook mee vorm te geven.

Mevrouw Greet Van Linter.- Ik zie dat er gewerkt wordt aan het aantal plaatsen, maar ik wil er toch op wijzen dat men in dit dossier echt niet mag treuzelen, aangezien we met de vergrijzing geconfronteerd worden. We merken dat een aantal mensen naar de Rand uitwijken door het gebrek aan Nederlandstalige opvangplaatsen.

ACTUALITEITSVRAGEN (R.V.O., art. 61)

De inrichting van Nederlandstalig gemeentelijk onderwijs in Ganshoren, Elsene, Watermaal-Bosvoorde, Etterbeek, Oudergem en Sint-Gillis

Mevrouw Greet Van Linter.- Recent stelde ik een schriftelijke vraag over de inrichting van het Nederlandstalig gemeentelijk onderwijs in Ganshoren aan collegevoorzitter Jean-Luc Vanraes. Ik vond zijn antwoord onvoldoende en daarom wil ik nog een aantal vragen stellen over de inrichting van het Nederlandstalige onderwijs in Brussel.

Legt de collegevoorzitter zich neer bij de regionale spreiding of primeert voor u het gegeven om in elke gemeente een Nederlandstalig gemeenteschool uit te bouwen? Ik had graag een stand van zaken voor Ganshoren, Elsene, Watermaal-Bosvoorde, Etterbeek, Oudergem en Sint-Gillis die zich nog niet engageerden om Nederlandstalig gemeentelijk onderwijs in te richten. Van welke gemeente hebt u een concreet dossier ontvangen? Met welke vertegenwoordiger van welke gemeente had u al contact over deze schoolproblematiek?

U antwoordde dat u de burgemeesters nog eens extra aangeschreven heeft over dit onderwerp, maar wat was de inhoud en de datum van de brief en wat houden de ontvangen antwoorden in? Hebt u al concrete verbintenissen ontvangen naar aanleiding van uw oproep op de conferentie van burgemeesters van 27 januari 2011? Hebt u nog andere initiatieven ontplooid na 27 januari 2011? Gaat u deze gemeenten nog eens aanschrijven om te informeren naar uw vroegere brief? Hebt u de Vlaamse schepenen van de 6 Brusselse gemeenten al bij u uitgenodigd om persoonlijk te overleggen over de problematiek? Worden gemeenten, waar scholen volzet zijn en er bijgevolg nood is aan capaciteit, verder gestimuleerd en aangesproken? Zo ja, op welke wijze? Zo neen, waarom niet? Ik vernam zopas dat dit het geval is in Sint-Gillis en dat men verdere uitbreiding weigert. Zal de collegevoorzitter deze thematiek opnieuw aankaarten op een van de volgende conferenties van Brusselse burgemeesters?

De heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter.- We zijn al 2 jaar aan het discussiëren over de nood aan plaatsen in het Nederlandstalig onderwijs. Het gemeentelijk onderwijs neemt hier een voorname plaats in, naast het GO! en het vrij onderwijs. Het is mijn bedoeling om aan de bevolkingsexplosie in Brussel tegemoet te komen. We hebben de nood aan capaciteitsuitbreiding in kaart gebracht en op basis van die elementen heb ik al een vergadering belegd met alle Brusselse burgemeesters over de problematiek. Het is zinloos om aan te dringen op het snel verwezenlijken van scholen in gemeenten waar er geen vraag is.

Ik heb een oproep gelanceerd voor de conferentie van burgemeesters op 27 januari 2011. De door u opgesomde gemeenten zijn niet de meest prioritaire. De meest prioritaire gemeenten in het licht van de door ons opgemaakte geografische grafiek zijn Brussel, Laken, Schaarbeek, Koekelberg, Jette, Sint-Joost-ten-Noode en Sint-Jans-Molenbeek, Evere, Etterbeek, Sint-Agatha-Berchem, Ganshoren, Ukkel en Anderlecht.

Op 15 februari 2011 heb ik mijn oproep in een brief aan alle burgemeesters herhaald. U weet dat ik een eerste planning had opgemaakt voor dit jaar. Een tweede planning ligt klaar voor het volgend jaar. In de weken en maanden nadien heb ik contacten gehad met heel wat schepenen en burgemeesters. Dat leidde uiteindelijk tot het indienen van verschillende dossiers voor de gemeenten Jette, Schaarbeek, Brussel Stad, Sint-Joost-ten-Noode, Ukkel en Sint-Jans-Molenbeek. Met die projecten willen we volgend jaar concreet aan de slag gaan. Dat is op zich al een zeer arbeidsintensief project.

Op 12 juli 2011 houd ik een eerste bespreking over de taskforce Nederlandstalig Onderwijs Brussel waarop alle nieuwe projecten worden geanalyseerd op basis van de vooropgestelde criteria. Pas op dat ogenblik zullen we met ons plan naar buiten komen. De focus is altijd dezelfde geweest. Er wordt altijd prioriteit verleend aan de grootste noden. Daar proberen we maximaal bijkomende plaatsen te creëren.

Positief is dat veel gemeenten welwillend reageren, soms door het inrichten van specifiek gemeentelijk onderwijs. Andere gemeenten willen een stuk grond ter beschikking stellen. Ik probeer zo snel mogelijk nieuwe scholen te promoten. Ik ben wel kieskeurig over de plaats waar de scholen moeten komen en de kwaliteit van het onderwijs.

Maar als er ergens hoge nood heerst, laat ik de vraag of die wordt ingevuld door het vrij onderwijs, het gemeenschapsonderwijs of het gemeentelijk onderwijs, momenteel wat terzijde. Nood breekt wet. De gemeenten reageren positief en dat is een goede zaak. In de loop van de maand oktober deel ik u de nieuwe planning mee.

Mevrouw Greet Van Linter. - Ik heb nog een bijkomende vraag over de prioritaire gemeenten naar aanleiding van een artikel in *Brussel Deze Week*. Hoort Sint-Gillis daar ook bij? In Sint-Gillis is er nog vraag naar Nederlandstalige plaatsen, maar de gemeente weigert en stelt duidelijk dat Sint-Gillis niet op de prioriteitenlijst van de Vlaamse Gemeenschap staat.

De heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter. - In Sint-Gillis staat er een plan op stapel met GO!. Er zijn al twee panden verworven, maar er moet nog één worden aangekocht om tot een nieuw geheel te komen. We zijn daarmee bezig, maar GO! zal het organiseren. Er moet nog een akkoord met de gemeente worden gesloten over de aankoop van een klein huis dat aan het terrein grenst. De zaak vordert goed. Er is geen tegenkanting.

Het feit of de uitspraken van collegelid Bruno De Lille over het Brusselse luik van de nota van formateur Elio Di Rupo het officiële standpunt van het VGC-College zijn

De heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter. - Collegelid De Lille zal ook in mijn naam antwoorden.

De voorzitter. - Enkel als de vraagsteller daarmee akkoord gaat. (*Instemming van de heer Demol*)

Op dinsdag 5 juli 2011 verklaarde collegelid De Lille dat het deel van de nota van formateur Di Rupo over Brussel “een mooie aanzet om te beginnen onderhandelen” is. “Een efficiëntere politie met meer bevoegdheden voor de minister-president, het versterken van het Gewest, extra financiële middelen gekoppeld aan beter bestuur en de mogelijkheid tot tweetalige verkiezingslijsten: dat zijn allemaal zaken waar wij ons in kunnen vinden,” zegt u op brusselnieuws.be.

Of die tweetalige lijsten dan geen gevaar inhouden voor ‘valse Vlamingen’? “Dat is een fout uit het verleden waar we uit geleerd hebben en die we niet zullen herhalen,” verklaarde u. “We moeten een mechanisme uitdokteren, zodat zich dat niet opnieuw voordoeet.”

U had wel vragen bij andere voorstellen. “Het voorstel voor de tweetaligheid van dienst bij de gemeenten bijvoorbeeld is wat vaag,” zei u. “Daarvan zullen de voorwaarden beter moeten uitgewerkt worden. Ik denk dan aan het inschrijven van de 70/30-verhouding tussen Frans- en Nederlandstaligen, net als bij het Gewest. Dan is er ook meer macht nodig voor de vicegouverneur om de taalwet af te dwingen.”

Vormen uw verklaringen over het Brusselse gedeelte van de nota van Di Rupo het officiële standpunt van het VGC-College? Of sprak u in persoonlijke naam? Staat het College achter het voorstel van tweetalige verkiezingslijsten? Hoe ziet het College de tweetaligheid van dienst concreet?

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Ik ben blij zelf op de vraag te kunnen antwoorden. Het gaat immers over uitspraken die ik in de pers heb gedaan. Die uitspraken heb ik in persoonlijke naam gedaan. Ik heb niet eerst met het College overlegd. Dat heeft evenmin een gezamenlijk standpunt bepaald met betrekking tot het opstellen van tweetalige verkiezingslijsten.

Binnen de VGC is ook geen sprake van tweetaligheid van de dienst, noch van de individuele ambtenaren. Om eerlijk te zijn, weet u dat allemaal. U weet dat ik die uitspraken in eigen naam deed. De VGC is ook niet bij de onderhandelingen betrokken. Het zou dus vreemd zijn dat we hierover een standpunt zouden bepalen.

Verder heb ik ook niets nieuws gezegd. Mijn boodschap kwam inhoudelijk neer op het zeer interessante denkspoor dat we met Groen! en Ecolo eind vorig jaar aan de heer Johan Vande Lanotte hebben meegegeven.

Ten slotte bent u nogal selectief want blijkbaar mag collegelid Brigitte Grouwels over dezelfde zaken wel uitspraken doen zonder dat u dat problematisch vindt of daarover het College interpelleert. Ik begrijp het wel. U wilde zelf uw standpunt duidelijk maken, maar u hebt vast gemerkt dat daarin niemand geïnteresseerd is.

U gebruikt mijn uitlatingen om uw boodschap te laten weerklinken. U doet maar, ik ben niet van plan om in de toekomst mijn mond te houden. Ik stel voor uw vragen rechtstreeks tot mij te richten zodat u de collegevoorzitter daar niet meer mee lastig moet vallen.

De heer Johan Demol.- Ik heb geen eigen standpunten uiteengezet, noch dat van anderen. Ik stel alleen een vraag. Ik ben blij dat u duidelijk was. We moeten opletten want de laatste weken hebben de Brusselse Vlamingen of Vlaamse Brusselaars zich wat laten achteruitdu-

wen door een welbepaalde Franstalige arrogante klasse. Het zou beter zijn als de Brusselse Vlamingen of Vlaamse Brusselaars flink hun stem laten horen.

- *De vergadering wordt gesloten om 12.25u.*
- *De Raad gaat tot nadere bijeenroeping uiteen.*

BIJLAGEN**Ingekomen stukken****Verslagen – Indiening**

- Verslag uitgebracht door mevrouw Greet van Linter namens de Commissie Cultuur, Jeugd en Sport naar aanleiding van de studiebezoeken aan vzw Recyclart en vzw Globe Aroma, De Munt, Het Huis van Culturen en Sociale Samenhang en MetX– Stuk 444 (2010-2011) – Nr. 1
- Verslag uitgebracht door mevrouw Elke Van den Brandt namens de commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin, naar aanleiding van het terreinbezoek aan Tinkelbel, centraal meldpunt voor kinderopvang, Gent - Stuk 446 (2010-2011) – Nr. 3.

Schriftelijke vragen – Indiening

Er werden schriftelijke vragen ingediend door mevrouwen Els Ampe, Sophie Brouhon en Bianca Debaets., Elke Van den Brandt en Greet Van Linter.

Mededelingen van het secretariaat – Commissievergaderingen

Commissie voor Onderwijs en Vorming van maandag 4 juli 2011

1. Interpellaties (R.v.O., art.62)

- Interpellatie van mevrouw Bianca Debaets tot de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, betreffende het onderzoek ‘Jong in Brussel’
- Interpellatie van mevrouw Elke Van den Brandt tot de heer Jean-Luc Vanraes collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, betreffende de invoering van de verblijfsvoorwaarde voor de inschrijving in het volwassenenonderwijs

2. Vragen (R.v.O., art.59)

- Vraag van mevrouw Bianca Debaets aan de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, betreffende de begeleiding van jonge sporttalenten via de vzw Sport en Studie
- Vraag van mevrouw Greet Van Linter aan de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, over de piste om leegstaande kantoren in Brussel om te vormen tot schoolgebouwen voor het Nederlandstalig onderwijs
- Vraag van mevrouw Elke Roex aan de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, betreffende de stedenbouwkundige vergunning voor het Bruegelbeeld van Tom Frantzen

Hebben aan de werkzaamheden deelgenomen:

Vaste leden: mevrouwen Bianca Debaets, voorzitter, Elke Van den Brandt

Plaatsvervanger: mevrouw Greet Van Linter

Ander lid: de heer Paul De Ridder, mevrouw Elke Roex

Verontschuldigd: mevrouw Els Ampe, de heer Herman Mennekens

Interpellatie van mevrouw Bianca Debaets tot de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, betreffende het onderzoek ‘Jong in Brussel’

Enige tijd geleden werd het onderzoek ‘Jong in Brussel’ gepubliceerd. Deze studie is gebaseerd op een scholenonderzoek waarbij verschillende elementen in kaart worden gebracht: schoolwelbevinden, drank-en drugsgebruik, delinquentie, participatie aan het verenigingsleven enz.

Uit het onderzoek blijkt ook dat Belgische, Marokkaanse, Turkse en Zuid-Europese jongeren vooral aansluiting zoeken bij de eigen cultuur. Ze maken slechts moeizaam vrienden in een andere etnische gemeenschap.

De onderzoekers concluderen dat de omvang van het aantal leerlingen met een andere cultuur op een school geen impact heeft op de mate waarin men bereid is contacten met andere culturen aan te gaan. Dit betekent dat de mate waarin een school gemengd is op zich een tolerante houding niet bevordert. Een sociale mix in het onderwijs draagt niet automatisch bij tot een tolerantere houding.

Uit het onderzoek blijkt tevens dat de buurt waarin jongeren leven wel een belangrijke rol speelt. Op buurtniveau kan een evenwichtige sociale mix zeer bevorderlijk zijn voor de houding van Belgen ten aanzien van allochtonen.

Ook andere zaken in het onderzoeksrapport zorgen voor enige ongerustheid. Het rapport kaart aan dat in Brussel een relatief grote groep jongeren een ernstig risico loopt om zonder of met een laag diploma de school te verlaten. Tegelijk zijn de sociaaleconomische indicatoren niet gunstig. In sommige wijken loopt de jeugdwerkloosheid op tot maar liefst 40 procent. Voorts wordt er geconcludeerd dat “er extra inspanningen nodig zijn voor de Brusselse jeugd, maar dat die ook zullen lonen.”

Welke elementen uit het onderzoek hebben de collegevoorzitter sterk getroffen? Hoe schat hij de feitelijke vaststellingen in? Welke beleidsmaatregelen plant hij om de verdraagzaamheid te stimuleren en te vergroten?

Hoe zal de collegevoorzitter thema’s als verdraagzaamheid, wederzijds respect enzovoort aankaarten in het onderwijs? Welke – andere - schoolse initiatieven ziet de collegevoorzitter geschikt om de tolerantie te stimuleren?

Aan welke factoren wijt de collegevoorzitter het feit dat een gemengde school, in tegenstelling tot een gemengde buurt, minder impact heeft op de tolerantie onder leerlingen?

Heeft de collegevoorzitter de resultaten van dit onderzoek besproken met de collega’s van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering en de Franse Gemeenschapsregering? Zal dit onderzoek besproken worden op de volgende taskforce?

De heer Paul De Ridder benadrukt dat de uitspraak “De jeugd is de toekomst” niet enkel een cliché is, maar dat het in Brussel - meer nog dan elders - de realiteit is.

Brussel is het jongste gewest van België. De gemiddelde leeftijd is er 38,1 jaar, ruim 2 jaar onder het nationale gemiddelde.

De jongeren (0- tot 24-jarigen) en jongvolwassenen (25- tot 40-jarigen) vormen het grootste deel van de bevolking met resp. 30,8% en 32,7% van de Brusselse bevolking. Volgens prognoses zal hun aandeel nog blijven stijgen. De samenlevingsproblemen zijn reëel, ook bij de jongeren zichtbaar. Het is de verdienste van dit onderzoek dit duidelijk gemaakt te hebben.

Politici mogen dan ook de kop niet in het zand steken. Om die reden stelde de heer De Ridder trouwens reeds in de plenaire van 27 mei ll. soortgelijke vragen aan collegelid De Lille en dit op basis van het voormelde onderzoek. Het is uiteraard positief dat ook het collegelid bevoegd voor onderwijs bevestigd wordt zodat ook hij zijn licht laat schijnen over de conclusies van dit onderzoek. Het onderwijs blijkt immers - minder dan wij allemaal hopen - invloed te hebben op de houding van jongeren.

Collegelid De Lille antwoordde dat hij nog niet de tijd had gevonden om zich door de 426 pagina's tellende onderzoek te werken. Hij plande evenwel een overleg met de onderzoekers om de onderzoeksresultaten te bespreken. Heeft dit overleg reeds plaatsgevonden? Was de collegevoorzitter daarbij aanwezig?

Collegevoorzitter Jean-Luc Vanraes zegt dat hij gedurende 10jaar, als OCMW-voorzitter, in contact kwam met anderstaligen, jongeren enz. Vanuit deze ervaring heeft hij het onderzoek trachten te begrijpen. Hij is van mening dat vele zaken geconditioneerd worden vanuit de sociale context waarin men leeft. Persoonlijk vindt hij dat de integratie vlotter verloopt bij kinderen die in een comfortabelere sociale situatie leven. Hoe meer sociale problemen men heeft, hoe vlugger men beroept doet op de naaste omgeving. Dit aanvoelen heeft de collegevoorzitter althans.

Het voorliggende onderzoek is wetenschappelijk en volgende punten zijn duidelijk vermeld:

- De meerderheid van de Brusselse leerlingen is tevreden met zijn/haar opleiding en school en met zijn/haar relatie met de leerkracht;
- Een evenwichtige etnische mix in de woonbuurt bevordert de interculturele solidariteit. Gemengde buurten tellen inwoners met meer verdraagzaamheid dan buurten met overwegend allochtonen of autochtonen;
- De onderzoekers vinden dat de leefbaarheid en veiligheid van Brussel best meevalt;
- Kleine criminaliteit (bv. zwartrijden) komt veel voor bij Brusselse leerlingen. Ernstige feiten komen veel minder voor. De invloed van de school speelt slechts een beperkte rol in de verklaring van agressief gedrag bij jongeren;
- Bepaalde Brusselse jongeren leven naast elkaar. Antisemitisme ligt hoger, vooral bij moslimjongeren. Hier zijn volgens het onderzoek geen sluitende verklaringen voor;
- Naast socio-economische factoren spelen in een grootstedelijke context ook de culturele factoren (vooral religie) een belangrijke rol.

De onderzoeksresultaten uit de JOP-monitor Brussel (2011) worden vergeleken met de resultaten uit de JOP-monitor Vlaanderen (2010). Er is op basis van de analyses nog geen

vergelijking gemaakt met andere grootstedelijke contexten, zoals die van Antwerpen en Gent. Maar dit zou volgens de spreker natuurlijk wel zinvol zijn.

Volgens de studie kan als conclusie worden gesteld dat de Brusselse resultaten positief zijn. En dat er geen al te grote verschillen tussen Vlaanderen en Brussel zijn.

Verder benadrukt de collegevoorzitter dat verschillende beleidsdomeinen en verschillende beleidsniveaus nu reeds tal van initiatieven nemen. Enkele voorbeelden binnen het beleidsdomein onderwijs op het niveau van de VGC zijn:

- Het Onderwijscentrum Brussel (OCB) biedt met zijn specialisten maatwerk aan het onderwijzend personeel in Brussel. Via intensieve aanbod- en vraaggerichte ondersteuning van leerkrachten en teams van leerkrachten, wordt gewerkt aan het zo optimaal mogelijk inspelen op de kenmerken van de heterogene leerlingenpopulatie.
- De zorg voor een optimale samenstelling van de schoolpopulatie, waarbij een pleidooi wordt gehouden voor buurtscholen. Tevens wordt expertise opgebouwd over zorgbeleid t.a.v. kansengroepen en worden brede netwerken rond scholen uitgebouwd (brede schoolprojecten).
- Kansrijke ouders worden aangemoedigd om een school te kiezen in hun buurt (Samen naar school in de buurt) en vermeende vooroordelen worden waar mogelijk weggenomen opdat sociale groepen en taalachterstand beter worden gespreid. Ouders worden gesensibiliseerd en gemotiveerd om samen de school te maken door participatie aan ouderverenigingen, door samen activiteiten te organiseren voor de school.
- Omdat de socio-economische achtergrond van leerlingen nog meer van belang is bij schoolprestaties dan louter etnisch-culturele factoren, worden op verschillende beleidsniveaus initiatieven genomen om armoede terug te dringen en om iedereen volwaardig te laten participeren aan de samenleving. De VGC zet in op ondersteunende maatregelen zodat alle kinderen kunnen participeren aan activiteiten binnen en buiten de schoolmuren.
- Doorgedreven aandacht voor vakoverschrijdende eindtermen in de klassen, waarbij expliciet aandacht gaat naar opvoeden tot burgerzin. Zo worden democratische burgerschapswaarden versterkt. De VGC zet heel wat in op begeleidingsprogramma's die er moeten voor zorgen dat kinderen, jongeren burgerschapszin ontwikkelen.

Enkele voorbeelden op andere beleidsniveaus zijn:

- Het debat over het veiligheidsbeleid dat wordt gevoerd op verschillende niveaus: de gemeenten, de politiezones, het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken. Hiervoor werd de taskforce bijeengeroepen.
- De gemengde woonwijken met hoog leefbaarheidsgehalte: de GOMB-woningen voor gezinnen met een middeninkomen, de wijkcontracten, de door lage intrestvoeten van lening toegestaan door het Woningfonds voor woningen bepaalde gebieden.

Om af te ronden zegt de collegevoorzitter dat de geschetste problematiek een beleidsdomeinoverschrijdende aanpak vergt: jongerenwerkingen (WMKJ's), jeugdverenigingen, vrijetijdsinitiatieven, jeugdwelzijn, e.a. hebben eveneens een belangrijke verantwoordelijkheid.

In het najaar start de VGC in het kader van haar stedelijk beleid met een grootschalig leefbaarheidsonderzoek. De resultaten zullen een bijkomende bron van informatie zijn om op wetenschappelijk basis gerichte beleidsmaatregelen te nemen.

Tot slot heeft de heer Jean-Luc Vanraes nog volgende bedenkingen:

- Aangezien bijna de helft van de leerlingen moslim is in de Brusselse Nederlandstalige scholen en de onderzoeksresultaten i.v.m. antisemitisme verontrustend zijn bij deze groep, is meer responsabilisering van de moslimgemeenschap aangewezen. Op deze manier kan de verdraagzaamheid naar andere culturen vergroot worden. Ouderparticipatie van hoger opgeleide ouders zal leiden tot een grotere schoolbetrokkenheid van lager opgeleide ouders.
- Er zou een gelijkaardig onderzoek bij het Franstalig onderwijs moeten worden gevoerd om met de bijkomende onderzoeksresultaten nog meer doelgericht de krachten te bundelen.

De heer Paul De Ridder vraagt of de collegevoorzitter de onderzoekers reeds heeft ontmoet.

De heer Jean-Luc Vanraes zegt dat deze ontmoeting in de toekomst zal georganiseerd worden. Hij benadrukt tevens dat het wetenschappelijk onderzoek zijn beperkingen heeft. Hij hoopt tijdens het overleg een concreet overzicht te krijgen van de problemen.

Commissievoorzitter Bianca Debaets deelt de mening van de heer Jean-Luc Vanraes, maar ze vindt het een onrustwekkende situatie. Niet alleen het antisemitische komt meer naar voor ook de agressie tegen holebi's neemt toe. Ze is van mening dat de taskforce zich niet dient te beperken tot onderwijs, maar dat ze ook andere maatschappelijke problemen moet kunnen bespreken. Bovendien deelt ze ook mening van de collegevoorzitter dat ouderparticipatie cruciaal is. Wat bedoelt hij met zijn uitspraak? De heer Jean-Luc Vanraes verduidelijkt dat hij vooral meer medewerking vraagt op het vlak van participatie. Ze volgen inderdaad hun kinderen beter op, maar dit wil niet zeggen dat ze participeren in activiteiten die de school organiseert.

Interpellatie van mevrouw Elke Van den Brandt tot de heer Jean-Luc Vanraes collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, betreffende de invoering van de verblijfsvoorwaarde voor de inschrijving in het volwassenenonderwijs

Het Onderwijsdecreet XXI werd vorige week gestemd in het Vlaams Parlement en omvat de bepaling dat mensen zonder wettig verblijf niet langer toegang hebben tot opleidingen in het volwassenenonderwijs. Het is de taak van de VGC na te gaan deze maatregel wordt ingepast in Brussel en of de VGC flankerende maatregelen moet/kan treffen voor de toepassing ervan.

Zoals de collegevoorzitter in de plenaire van 27 mei 2011 zelf aanhaalde, is het Brusselse werkveld bijzonder misnoegd met deze maatregel, zowel omwille van principiële redenen, alsook omwille van de bijkomende werklust die dit met zich meebrengt.

Brusselse organisaties die met mensen zonder wettig verblijf werken, lieten intussen weten dat ze mensen zullen doorverwijzen naar de Franse gemeenschap voor opleiding. Het hoeft geen betoog dat dit een potentieel conflict vormt tussen de twee gemeenschappen.

De Vlaamse regeling zou een afwijking kunnen voorzien voor Brusselse organisaties. Volgens mevrouw Elke Van den Brandt liggen er voldoende argumenten op tafel om het soms anders te doen dan in Vlaanderen. Er zijn daar zelfs voorbeelden van, zoals het inburgerbeleid waarbij nieuwe burgers in Vlaanderen verplicht worden dit te volgen terwijl dit in Brussel niet het geval is.

Kunnen we een uitzondering op het nieuwe decreet verkrijgen in Brussel en is de collegevoorzitter bereid om deze uitzondering te bekomen?

Collegevoorzitter Jean-Luc Vanraes laat weten dat in het recent gestemde onderwijsdecreet XXI het Vlaamse Parlement heeft beslist om een vijfde inschrijvingsvoorwaarde aan cursisten in het volwassenenonderwijs op te leggen: “[...] indien men voldaan heeft aan de deeltijdse leerplicht, het bewijs geleverd heeft te beschikken over de Belgische nationaliteit of te voldoen aan de bepalingen van het wettig verblijf, zoals bedoeld in artikel 2, 48°” (artikel IV.7 van het decreet XXI).

Wettig verblijf wordt als volgt omschreven: “[...] de situatie van de vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is om in het Rijk te verblijven of die gemachtigd is er zich te vestigen, of die volgens een geldig document in het Rijk mag verblijven, overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” (artikel IV.1 van het decreet XXI).

In het onderwijsdecreet XXI is geen ‘Brussel-paragraaf’ opgenomen, wat inhoudt dat er in deze ook geen specifieke regeling of afwijking voor Brussel bestaat. Een Brussel-paragraaf wordt opgenomen wanneer de toepasbaarheid van de regelgeving in Brussel in het gedrang lijkt te komen en wanneer de situatie in Brussel zo specifiek is dat ze een aparte aanpak vergt.

De beslissing om mensen zonder wettige verblijfplaats uit het volwassenenonderwijs te weren is een principiële beslissing en zal uitwerking hebben in alle grootsteden. Het is in deze grootsteden dat mensen zonder papieren zich aanbieden voor cursussen.

Het recht op onderwijs een fundamenteel basisrecht. Onderwijs dient mensen kansen te bieden. Het verstrengen van de voorwaarden legt dus een strenge hypotheek op deze kansen. De VGC is een ondergeschikt bestuur en zal zich naar de beslissingen van het Vlaams Parlement moeten schikken.

Mevrouw Elke Van den Brandt benadrukt dat deze vraag nog steeds relevant omdat dit decreet 2 weken geleden nog niet was aangenomen. Groen! heeft een amendement ingediend om dit onderwerp voor heel Vlaanderen uit het decreet te schrappen, maar dit is jammer genoeg niet gelukt. Nu het decreet goedgekeurd hoopt mevrouw Van den Brandt dat vanuit de VGC aangedrongen wordt op een uitzondering.

De collegevoorzitter stelt zegt dat de enige optie is een overleg met alle grootsteden te organiseren want ze kampen allemaal met dezelfde problemen. Brussel alleen zal geen uitzondering krijgen.

Vraag van mevrouw Bianca Debaets aan de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, betreffende de begeleiding van jonge sporttalenten via de vzw Sport en Studie

Het debat over de begeleiding van jonge sporttalenten is *hot item* sinds minister Philippe Muyters onlangs besliste de Vlaamse topsportscholen te evalueren en op basis daarvan verschillende disciplines af te bouwen. Vandaag zijn er zes topsportscholen: Antwerpen, Brugge, Gent, Hasselt, Leuven en Vilvoorde. Brussel beschikt niet over een topsportschool, maar via de vzw *Sport en Studie* voorziet de VGC middelen voor extra begeleiding

van een aantal topsporters die les volgen in het Nederlandstalig secundair onderwijs. Op die manier wordt aan jonge sporttalenten de gelegenheid gegeven om school te lopen met een volledig curriculum en tegelijkertijd hun trainingsarbeid gevoelig op te drijven.

Ter realisatie van dit doel worden er samenwerkingsverbanden afgesloten met sportverenigingen en wordt er een bijscholing georganiseerd voor de deelnemende leerlingen.

In 2007 heeft de *vzw Sport en Studie* voor het eerst middelen ontvangen van de VGC. Sindsdien schommelde de ondersteuning tussen de 23.000 euro en 25.000 euro.

In antwoord op een schriftelijke vraag over de *vzw*, deelde de heer Jean-Luc Vanraes mee dat het aantal leerlingen dat begeleiding kreeg, tijdens de afgelopen jaren sterk gestegen is. In het schooljaar 2007-2008 werden 17 leerlingen begeleid in het Sint-Niklaasinstituut en 1 leerling in het Sint-Guido-Instituut. 3 jaar later was dit aantal al gestegen tot respectievelijk 35 en 12 leerlingen. Deze leerlingen, jongemannen tussen 15 en 19 jaar, zijn allen voetballers en verbonden aan de A- of beloftekern van RSCA.

Volgens het antwoord op de schriftelijke vraag staat de *vzw* open voor alle sporttakken en alle scholen secundair onderwijs te Anderlecht. Hoe verklaart de collegevoorzitter echter dat enkel jongemannen verbonden zijn aan de begeleidingsprogramma's van de *vzw Sport en Studie*? En aan welke factoren is de eenzijdige aandacht voor het voetbal te wijten? Hoe zal hij andere sportdisciplines, sportfederaties en scholen bij de werking van de *vzw* betrekken? Welke kanalen ziet hij om de werking uit te breiden naar een vrouwelijk publiek van sportieve leerlingen?

Collegevoorzitter Jean-Luc Vanraes zegt dat de keuze van de VGC voor dit concept ('Sport en Studie'), waarbij de kans wordt geboden om toptalenten in het reguliere onderwijs op te nemen en tegelijk een intensief trainingprogramma te laten volgen, een zeer bewuste en doordachte keuze is. Toptalenten worden op die manier 'geïntegreerd' in de 'normale' scholen (in tegenstelling tot bijvoorbeeld Topsportscholen in Vlaanderen). De sporters behouden zo de voeling met het dagelijks leven en komen met leeftijdsgenoten in contact binnen een 'normale' schoolcontext. De andere leerlingen zijn blij dat ze met de sporttalenten op de schoolbanken zitten. Zij beschouwen de toptalenten als rolmodel en spiegelen zich hieraan. Een unieke wisselwerking is hiervan het resultaat.

Dat er op dit ogenblik vooral voetballers in het project zitten, die verbonden zijn aan RSCA, is niet zo verwonderlijk. Het is mede onder impuls van deze voetbalclub dat het project werd opgestart. Daarenboven kent het Sint-Niklaasinstituut reeds een lange traditie van samenwerking met deze club. Heel wat oud-RSCA spelers hebben school gelopen in het Sint-Niklaasinstituut. Het internaat van de VGC, op de Coovi-campus, heeft jarenlang heel wat jonge voetballertjes van RSCA gehuisvest. De nabijheid, de beschikbare sportinfrastructuur en de uitstraling van deze club zijn daar niet vreemd aan.

Niettegenstaande deze feiten heeft de VGC, van bij de start van het initiatief in 2007, steeds gesteld dat het project zich moet openstellen naar alle sporttakken en verschillende scholen. Dat is ook gebeurd. In het schooljaar 2008-2009 namen 3 scholen deel aan dit project: het Sint-Niklaasinstituut, het Sint-Guido Instituut en het Atheneum van Anderlecht.

Het project is zeker niet uitsluitend gericht op voetbal of op mannelijke sporters. Maar het succes van dit project hangt uiteraard in grote mate af van de draagkracht van de sportclub en de bereidheid om in dit project te investeren.

Momenteel wordt er overleg gepleegd om Marokkaanse volleybalspeelsters een jaar school te laten lopen in Brussel. Op deze manier wil men aantonen dat ook Marokkaanse meisjes aan topsport kunnen doen. Dit is geen VGC-project, maar is mogelijk in het kader van het promoten van het Brussels imago.

Aan de vzw Sport en Studie werd opnieuw gevraagd om de nodige acties te ondernemen om het project ruimer kenbaar te maken. Op dit ogenblik werd ook al interesse getoond in dit project door andere clubs (bv. FC Brussels) en andere sporttakken (bv. basket).

Ter conclusie: indien er zich leerlingen, sportclubs of scholen aanbieden, zullen samenwerkingsverbanden worden gesloten.

Commissievoorzitter Bianca Debaets wist niet dat het financiële aspect zo doorslaggevend was voor het organiseren van het begeleidingsprogramma Sport en Studie. Ze dacht dat de relatie tussen de sportclub en de school een doorslaggevende factor vormde en dat er niet veel scholen bereid zijn om mee te werken aan dergelijk begeleidingsprogramma.

Bovendien vindt de spreker het idee om de meisjes van een Marokkaanse volleybalploeg een jaar in Brussel te laten studeren zeer positief.

De heer Jean-Luc Vanraes benadrukt dat dit zal gebeuren met gewestmiddelen.

Vraag van mevrouw Greet Van Linter aan de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, over de piste om leegstaande kantoren in Brussel om te vormen tot schoolgebouwen voor het Nederlandstalig onderwijs

Uit een eindwerk master Real Estate Management van de Antwerp Management School blijkt dat 30% van de Brusselse scholen nood kan worden ingevuld door leegstaande kantoren om te vormen tot scholen. Daarvoor moeten de gebouwen aan een aantal voorwaarden voldoen. Er moet bijvoorbeeld minstens 250 m² buitenruimte zijn, de toekomstige klassen moeten minstens 2,5 meter hoog zijn, het gebouw mag hooguit 4 of 5 verdiepingen tellen en ook de locatie moet geschikt zijn. Op basis van die voorwaarden hebben de onderzoekers alle leegstaande kantoorgebouwen gescreend. Dat levert ongeveer 100.000 m² op die geschikt is om leerlingen in onder te brengen.

Voor de financiering stelt het rapport een vastgoed-Bevak voor waarbij de overheid zich tot institutionele en particuliere beleggers wendt om de nodige middelen bijeen te brengen. Daarnaast pleit het eindwerk ervoor om de scholen te subsidiëren indien zij mogelijke schoolgebouwen niet in eigendom hebben.

Heeft de collegevoorzitter kennis van dit eindwerk? Biedt de piste die het onderzoek voorstelt inderdaad een oplossing voor het prangende probleem van de schoolgebouwen nood? Wat vindt hij van de voorliggende financieringsvoorstellen? Zal de collegevoorzitter zijn diensten opdracht geven om dit interessant eindwerk te onderzoeken en om te zetten in concrete beleidsdaden?

Collegevoorzitter Jean-Luc Vanraes zegt dat een eindwerk uit de masteropleiding Real Estate Management van de Antwerp Management School stelde dat de omvorming van

leegstaande kantoorgebouwen een oplossing zou kunnen betekenen voor het tekort aan schoolgebouwen.

De studie werd opgevraagd, de conclusies en cijfers zijn bestudeerd. Deze piste is echter niet nieuw. Minister-president Picqué lanceerde het idee al in september 2010, waarbij hij de opdracht gaf aan het Agentschap voor Territoriale Ontwikkeling (ATO) om een kadaster te laten opstellen van terreinen en/of beschikbare gebouwen voor het bouwen van nieuwe scholen in Brussel. Deze studie wordt uitgevoerd door de UCL.

Sinds de urgentie van het capaciteitsprobleem in Brusselse scholen, twee jaar geleden, neemt de VGC haar verantwoordelijkheid, men hoefde immers niet te wachten op dit soort studies om werkbare oplossingen te vinden. Het is al geruime tijd dat de taskforce Capaciteit Onderwijs concrete projecten bedenkt en opzet, samen met de verschillende schoolnetten in Brussel.

De Vlaamse Gemeenschap en de VGC brengen voor het jaar 2011, 20,5 miljoen euro samen voor capaciteitsuitbreiding. Het verzamelen, begeleiden en indiening van de dossiers voor 2012 is in volle gang. Nog voor de ingang van het zomerreces zal de VGC de dossiers bij de Vlaamse gemeenschap indienen, zodat zij over alle informatie beschikt bij de start van de begrotingsgesprekken in september.

Het vinden van geschikte locaties is een deel van het capaciteitsprobleem. De VGC kan – gezien haar beperkte middelen – grote bouwprojecten voor scholen ondersteunen, maar gezien de grootte en complexiteit, blijft het noodzakelijk dat de Vlaamse en Franstalige Gemeenschap samen hun verantwoordelijkheid opnemen voor Brussel.

Het oprichten van een vastgoed-Bevak kunnen volgens de spreker een interessante piste zijn. Mochten beide gemeenschappen beslissen om kantoren aan te wenden voor onderwijsdoeleinden dan zullen beide gemeenschappen de regelgeving hierop moeten afstemmen.

Ten slotte benadrukt de spreker dat momenteel nog niet nagedacht moet worden over het gebruik van leegstaande kantoren. Momenteel zijn er voldoende plaatsen gevonden die geschikt zijn voor onderwijsdoeleinden.

Mevrouw Greet Van Linter vindt het geruststellend dat deze piste al onderzocht is, maar dat er nog geen gebruik van gemaakt moet worden. Wat als de huidige oplossingen niet meer voldoen?

Collegevoorzitter Jean-Luc Vanraes beklemtoont dat men zeker naar de toekomst moet kijken, maar men moet eerst de herziening van het gewestelijk ontwikkelingsplan afwachten.

Vraag van mevrouw Elke Roex aan de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, betreffende de stedenbouwkundige vergunning voor het Bruegelbeeld van Tom Frantzen

Tijdens de begrotingsbespreking heeft **mevrouw Elke Roex** een vraag gesteld over de plaatsing van het Bruegelbeeld van Tom Frantzen. Collegevoorzitter Jean-Luc Vanraes heeft toen gezegd dat de soap voorbij is, en dat het beeld een definitieve plaats zal krijgen aan de Kapellekerk. Is de stedenbouwkundige vergunning ingediend bij de Stad Brussel, en indien niet, wanneer zal dit gebeuren?

Collegevoorzitter Jean-Luc Vanraes beaamt dat mevrouw Roux een soortgelijke vraag stelde in het kader van de 1ste begrotingswijziging van 2011, waarbij dit College de nodige middelen heeft voorzien voor de vergoeding van de heer Frantzen. De eerste aanbetaling zal weldra gebeuren.

Eind vorig jaar had de spreker reeds een overleg ter zake met de Burgemeester van de stad Brussel. Ook Tom Frantzen had een overleg met de burgemeester. Er werd duidelijk gesteld dat de inplanting van de betreffende beeld geen probleem zou zijn, uiteraard mits het volgen van de voorgeschreven procedure.

De administratie van de VGC kreeg intussen de opdracht om de nodige stappen te zetten in dit dossier. Zij lieten ons alvast weten de komende weken en maanden te overleggen met de stad Brussel in verband met de plaatsing van de beelden, de vergunningsaanvragen, de eigendomsoverdracht aan de stad, enz.

De heer Jean-Luc Vanraes gaat er dan ook vanuit dat de administratie en in het bijzonder de directies Gebouwen en Patrimonium en Cultuur, Jeugd en Sport het nodige zullen doen om dit verder te concretiseren. Dit dossier heeft al een zeer lange voorgeschiedenis, het is eindelijk terug op gang getrokken. Het is nu op het niveau van de administratie van de VGC om het dossier verder in goede banen te leiden.

Mevrouw Elke Roex vraagt nogmaals of de stedenbouwkundige vergunning aangevraagd werd.

De heer Jean-Luc Vanraes verduidelijkt dat hij de opdracht aan de administratie heeft gegeven. Hij zal de datum van aanvraag later overmaken.

Commissie voor Cultuur, Jeugd en Sport van dinsdag 5 juli 2011

1. Vragen (R.v.O., art.59)

- Vraag van de heer Jef Van Damme aan de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Ambtenarenzaken, betreffende de cultuurwaardebon
- Vraag van de heer Jef Van Damme aan de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Ambtenarenzaken, betreffende de speelpleinwerking
- Vraag van mevrouw Sophie Brouhon aan de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Ambtenarenzaken, betreffende het aantal vrouwen in de administratie van de VGC
- Vraag van de heer Paul De Ridder aan de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Ambtenarenzaken, betreffende de huisvesting van het Archief en Museum van het Vlaams leven te Brussel

Hebben aan de werkzaamheden deelgenomen:

Vaste leden: mevrouw Annemie Maes, voorzitter, de heer Jef Van Damme

Plaatsvervanger: mevrouw Sophie Brouhon

Ander lid: de heer Paul De Ridder

Verontschuldigd: mevrouwen Els Ampe, Bianca Debaets, Greet Van Linter, de heer René Coppens

Vraag van de heer Jef Van Damme aan de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Ambtenarenzaken, betreffende de cultuurwaardebon

Commissielid Jef Van Damme had graag geweten hoeveel cultuurwaardebons er werden aangevraagd voor het cultuurseizoen 2010-2011? Hoeveel meer of minder dan vorig seizoen? Hoeveel cultuurwaardebons werden er in het cultuurseizoen 2010-2011 gebruikt? Hoeveel meer of minder dan vorig seizoen? Wat is de stand van zaken van de omvorming van de cultuurwaardebon tot een vrijetijdsbon? Is deze omvorming gedragen door alle leden van het College? Wanneer kunnen we de eerste vrijetijdsbonnen verwachten?

Collegelid Bruno De Lille merkt op dat een groot aantal van de geagendeerde vragen eigenlijk schriftelijke vragen zijn aangezien er louter cijfergegevens worden opgevraagd. Kan het uitgebreid Bureau hier in de toekomst meer rekening mee houden?

Commissievoorzitter Annemie Maes zal deze boodschap overmaken aan het uitgebreid Bureau.

Naar aanleiding van de vraag van de heer Jef Van Damme laat **collegelid Bruno De Lille** weten dat in het cultuurseizoen 2009-2010 er 114.640 Cultuurwaardebons werden aangevraagd (waarvan 5.000 via CJP voor een actie naar studenten in Brussel). In het seizoen 2010-2011 werden er tot nu 101.530 CWB's aangevraagd.

In cultuurseizoen 2009-2010 werden er 62.237 bons gebruikt. De cijfers voor cultuurseizoen 2010-2011 zijn nog niet beschikbaar. De instellingen kunnen nog bons terugsturen tot 31 oktober. De VGC-administratie weet dat niet alle aangevraagde cultuurwaardebons opgebruikt worden. Hiermee wordt rekening gegeven bij de uitgave van de cultuurwaardebons waardoor het voorziene budget toch steeds opgebruikt wordt.

Momenteel is er een onderzoek gaande over de mogelijkheden tot omvorming van de cultuurwaardebon naar een vrijetijdswaardebon. Dit onderzoek zal in de mate van het mogelijke ook rekening houden met andere lopende onderzoeken naar de invoering van vrijetijdspassen. Tijdens het onderzoek zijn er consultaties voorzien bij alle betrokkenen (instellingen en gebruikers). Een rapport met aanbevelingen zal klaar zijn tegen 1 november 2011. De hervorming kan voorbereid worden voor het seizoen 2012-2013.

Commissielid Jef Van Damme vraagt of het collegelid een idee heeft waarom niet alle bons gebruikt worden.

Collegelid Bruno De Lille zegt dat dit nader onderzocht zal worden. Dit fenomeen is eveneens merkbaar bij andere bonnensystemen.

Vraag van de heer Jef Van Damme aan de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Ambtenarenzaken, betreffende de speelpleinwerking

Vorig jaar heeft collegelid Bruno De Lille de lintjes doorgeknipt van een nieuw speelplein, namelijk Brouckère in Oudergem.

Hoeveel Nederlandstalige speelpleinwerkingen zijn er in Brussel deze zomer? Zijn dat er meer of minder dan de vorige jaren (2008- nu)? In welke gemeenten? Hoeveel kinderen doen mee? Hoeveel begeleiders zijn er, en wie betaalt hun loon? Door wie zijn de speelpleinen georganiseerd: door de VGC, de gemeente of nog een andere instantie?

Collegelid Bruno De Lille laat weten dat de VGC in 2011 de volgende gemeentelijke speelpleinwerkingen erkent en subsidieert:

- stad Brussel door de vzw Jeugd in Brussel
- gemeente Ganshoren door de vzw Sport, Cultuur en Vrije Tijd Ganshoren
- gemeente Jette
- gemeente Sint-Jans-Molenbeek
- gemeente Sint-Joost-ten-Node
- gemeente Sint-Lambrechts-Woluwe

Het aantal erkende en gesubsidieerde initiatieven bleef sinds 2008 gelijk. De administratie beschikt voor 2011 niet over het aantal individuele inschrijvingen van deelnemers noch over het aantal individuele animatoren.

Onderstaande cijfers geven een beeld van de zomervakantie 2010.

	Totaal aantal dagaanwezigheden	Gemiddeld aantal kinderen per dag	Gemiddeld aantal animatoren per dag
Brussel	5.780	138	19
Ganshoren	2.368	57	8
Jette	2.299	55	8
Sint-Jans-Molenbeek	2.387	57	14
Sint-Joost-ten-Node	1.165	28	4
Sint-Lambrechts-Woluwe	1.333	32	4
TOTAAL	15.332	366	57

Daarnaast organiseert de VGC zelf speelpleinen. In 2011 gebeurt dat in de volgende gemeenten:

- Anderlecht: speelpleinen Linde en Kastanjes
- Brussel (Haren): speelplein Brouckère
- Ganshoren: speelplein Girabella
- Schaarbeek: speelplein Parasol
- Sint-Agatha-Berchem: speelplein Sippelberg
- Ukkel: speelplein Populieren
- Vorst: speelplein Watermolen

Er worden tevens busophaalpunten voorzien naar de VGC-speelpleinen in volgende bijkomende gemeenten:

- Koekelberg
- Sint-Gillis
- Oudergem

Volgende tabel geeft de evolutie van het aantal VGC-speelpleinen sinds 2008 en hun bereik tijdens de zomervakanties.

Jaar	Aantal speelplein-werkingen	Totaal aantal dagaanwezigheden	Gemiddelde aantal kinderen per dag op alle werkingen
2008	11	27.368	765
2009	10	24.188	672
2010	9	26.645	683
2011	8	nog niet bekend	nog niet bekend

Het is verschil tussen 2008 en 2011 is te wijten aan het feit dat scholen waar de speelpleinen georganiseerd worden vaak afhaken. Elk jaar moet de VGC op zoek naar plaatsen waar er speelpleinen kunnen georganiseerd worden. Momenteel is er wel een VGC-klusdienst die problemen dadelijk kunnen oplossen.

Op elk VGC-speelplein zijn er 3 hoofdanimatoren. Het totaal aantal animatoren is afhankelijk van het aantal kinderen, waarbij 1 animator per 8 kinderen als norm wordt gehanteerd.

Vorig jaar en dit jaar wordt sterk ingezet op de kwaliteit van de monitoren. De laatste jaren is het imago van de GVC-monitoren verbeterd.

Voor volgend jaar wordt er nagegaan of er een specifieke werking rond kinderen met een handicap georganiseerd kan worden.

De heer Jef Van Damme merkt op dat het aantal speelpleinen vermindert, maar het aantal kinderen daalt niet. Is het een bewuste beleidskeuze om het aantal speelpleinen te verminderen?

Collegelid Bruno De Lille benadrukt dat dit zeker geen bewuste keuze is.

Vraag van de heer Paul De Ridder aan de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Ambtenarenzaken, betreffende de huisvesting van het Archief en Museum van het Vlaams leven te Brussel

Het AMVB is momenteel gehuisvest in een pand in de Arduinkaai. Bij de verhuis in 1989 werd de meer dan verdriedubbeling van de kost toen opgevangen voor het eerste jaar door de erkenning en subsidiëring in het Archiefdecreet. Voor de verdere jaren stelde de VGC een verhoging van de toelage in het vooruitzicht. Die is er evenwel niet gekomen.

Door deze meerkost, de geïndexeerde lonen en de systematisch afgebouwde werkingsmiddelen is het aandeel van infrastructuurkosten in het budget van het AMVB ondertussen gestegen tot 40%. Op deze manier komt de eigenlijke werking in het gedrang.

Omdat de kosten in de huidige locatie bij de nieuwe huurovereenkomst nog dreigen op te lopen wordt in samenspraak met het kabinet van het collegelid gezocht naar een nieuwe locatie. Een van de opties daarbij is de Luisterpunt Bibliotheek. Op 16 mei werd al een bezoek gebracht ter plaatse om te kijken of het gebouw in de toekomst eventueel het AMVB kan huisvesten.

Gezien het belang van het Archief en Museum voor het Vlaams leven te Brussel en het in gevaar komen van de eigenlijke kerntaken van deze instelling wil vraagt de heer De Ridder naar de huidige stand van zaken. Hoe ver staat het met de keuze van een nieuwe huisvesting voor het AMVB? Op welke termijn mogen we een oplossing verwachten? Is bijkomende financiering, zolang er geen nieuwe huisvesting is, mogelijk?

Het Archief en Museum voor het Vlaams Leven te Brussel (AMVB) zal volgens **collegelid Bruno De Lille** op middellange termijn inderdaad een oplossing moeten vinden voor de infrastructuur.

Sinds 2002 huurt het AMVB de benedenverdieping van een pand, gelegen aan de Arduinkaai 28 te 1000 Brussel. Het volledige pand is in erfpacht van De Persgroep (tot minstens 2018), die er op de bovenverdieping de redactie van de krant De Morgen heeft gevestigd. Op 31 juli 2012 loopt het huidige huurcontract tussen het AMVB en De Persgroep af. Het AMVB kan ervan uitgaan dat bij het sluiten van een vernieuwd huurcontract de totale huurlasten zullen stijgen. Op dit ogenblik (2011) bedragen deze huurlasten 216.216,82 euro, wat in verhouding tot de totale jaarbegroting van de instelling 38,2% betekent.

Sinds begin 2011 zoekt de Vlaamse Gemeenschapscommissie mee aan een oplossing voor het infrastructuurprobleem van het AMVB.

De administratie en het kabinet zijn op dit ogenblik, samen met het AMVB, op zoek naar mogelijke oplossingen. Op dit ogenblik bekijkt de Vlaamse Gemeenschapscommissie de potentiële mogelijkheden van het pand waarin momenteel de Luisterbibliotheek te Laken is gehuisvest.

Samen met het AMVB en de Vlaamse Gemeenschap werkt de Vlaamse Gemeenschapscommissie in de loop van 2011 naar een oplossing gelet op het feit dat het AMVB ten laatste op 31 januari 2012 het huidige huurcontract moet opzeggen. Daarom zullen op korte termijn onderhandelingen opgestart worden tussen de Vlaamse Gemeenschapscommissie en de Vlaamse Gemeenschap (als belangrijkste subsidiënt van het AMVB).

De Vlaamse Gemeenschapscommissie zoekt mee naar een tijdige oplossing zodat geen bijkomende financiering voor het opvangen van stijgende huurlasten moet worden voorzien. In het geval dit wel noodzakelijk blijkt, kan de Vlaamse Gemeenschapscommissie, in overleg met de Vlaamse Gemeenschap op zoek gaan naar bijkomende middelen om dit tijdelijk op te vangen.

Momenteel is er nog geen duidelijke oplossing.

Vraag van mevrouw Sophie Brouhon aan de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Ambtenarenzaken, betreffende het aantal vrouwen in de administratie van de VGC

Collegelid Bruno De Lille verklaarde op 24 februari van dit jaar dat de man-vrouw verhouding in de overheid een weerspiegeling dient te zijn van de samenleving en dat de overheid via een degelijk ratio man-vrouw het goede voorbeeld moet geven, zegt **mevrouw Sophie Brouhon**. Hij dient er dan ook voor te zorgen dat er concrete maatregelen genomen worden om dit te bereiken binnen de verschillende administraties van het Gewest.

Hoeveel personen zijn er tewerkgesteld in de administratie van de Vlaamse Gemeenschapscommissie? Hoeveel hiervan zijn er mannen, hoeveel vrouwen?

Hoeveel posten binnen de 5 hoogste rangen (A3– A7) zijn door vrouwen ingevuld? Is dit de laatste jaren geëvolueerd?

Hoeveel open mandaten dienen op dit moment nog ingevuld te worden in de administratie van de Vlaamse Gemeenschapscommissie?

Welke maatregelen heeft het collegelid Bruno De Lille ondernomen om in de administratie van de Vlaamse Gemeenschapscommissie een evenredig aantal vrouwen te werk te stellen?

Collegelid Bruno De Lille benadrukt dat voor de VGC diversiteit en gelijke kansen zeer belangrijk zijn. Momenteel wordt op specifieke vraag het diversiteitsbeleid van de VGC volledig doorgelicht. Bedoeling is om tot een evenwichtig, eigentijds en werkbaar diversiteitsbeleid te komen, om onder andere te streven naar een evenredige tewerkstelling van mannen en vrouwen binnen onze administratie, ook binnen de hoogste rangen. Het moet een diversiteitsbeleid worden waarmee de VGC zich wapent naar de toekomst met sterke en werkbare oplossingen.

Tot op heden bestond er geen diversiteitsbeleid op papier. Hier wordt momenteel druk aan gewerkt. De VGC heeft nu al een bijzondere aandacht voor het aanstellen van een evenredig aantal vrouwen in de administratie. Een belangrijk instrument hierbij is het evenwicht werk/privé door het aanbieden van verschillende verlofsystemen (loopbaanonderbreking, verlof voor deeltijdse prestaties, ...,).

Sinds 1 januari 2010 is er ook de mogelijkheid om een voltijdse tewerkstelling te verrichten in een verkorte werkweek (ofwel 9 dagen/2 weken; ofwel 4.5 dagen/1 week; ofwel 4 dagen/1 week). Uiteraard blijft het belang van de dienstverlening primeren bij het toekennen van deze “verkorte werkweek”. Medewerkers beslissen zelf of deze vormen van verlof of “verkorte werkweek” in hun individuele situatie mogelijkheden bieden voor de combinatie werk/privé.

De heer Bruno De Lille is zich bewust van het feit dat deze systemen er evenzeer voor de mannen zijn maar moet tot mijn grote spijt samen met jullie vaststellen dat de realiteit aantoonde dat het veeleer nog de vrouwen zijn die de huishoudelijke rol op zich nemen.

Overzicht van het aantal personeelsleden en verdeling M/V per niveau

Tellingen op datum van 31/12/2007

Tellingen op datum van 31/12/2008

personeelsleden: 678

personeelsleden: 659

	M	V
niveau A	41%	59%
niveau B	33%	67%
niveau C	41%	59%
niveau D	45%	55%

	M	V
niveau A	41%	59%
niveau B	27%	73%
niveau C	41%	59%
niveau D	45%	55%

Tellingen op datum van 31/12/2009

personeelsleden: 755

	M	V
niveau A	42%	58%
niveau B	29%	71%
niveau C	38%	62%
niveau D	49%	51%

Tellingen op datum van 31/12/2010

personeelsleden: 758

	M	V
niveau A	39,5%	60,5%
niveau B	30%	70%
niveau C	36%	64%
niveau D	50%	50%

Tellingen op datum van 30/06/2011

personeelsleden: 779

	M	V
niveau A	42%	58%
niveau B	27%	73%
niveau C	36%	64%
niveau D	51%	49%

Momenteel worden er 12 mandaatfuncties ingevuld door mannelijke personeelsleden, 2 worden ingevuld door vrouwelijke personeelsleden.

De mandaatfunctie Algemeen directeur Ondersteuning en Facility is momenteel niet ingevuld.

Mevrouw Sophie Brouhon vindt het positief dat er zoveel vrouwen werkzaam zijn binnen de administratie. Ze denkt dat dit misschien komt doordat de gemeenschapsmateries softer zijn dan gewestmateries. Enkel inzake de mandaatfuncties is er nog werk.

Collegelid Bruno De Lille betwijfelt of het hoge aantal vrouwen door de ‘sofetere’ bevoegdheden komt. Hij benadrukt wel dat er veel administratieve functies zijn.

Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin van woensdag 6 juli 2011

Terreinbezoek – Kinderopvang in Gent

Situering kinderopvanglandschap Gent en dekkingsgraad

Werking centraal inschrijfbeleid Tinkelbel

Gedachtewisseling

Spreker : mevrouw Jeanine De Buysscher, directeur Dienst Kinderopvang Stad Gent

Verslaggever : mevrouw Elke Van den Brandt.

Hebben aan de werkzaamheden deelgenomen:

Vaste leden: mevrouwen Elke Roex, voorzitter, Brigitte De Pauw, Elke Van den Brandt

Verontschuldigd: mevrouwen Els Ampe, Carla Dejonghe

TREFWOORDENREGISTER**Actualiteitsvraag**

Zie Het feit of de uitspraken van collegelid De Lille over het Brusselse luik van de nota van formateur Di Rupo het officiële standpunt van het VGC-College is
Inrichting van Nederlandstalig gemeentelijk onderwijs in Ganshoren, Elsene, Watermaal-Bosvoorde, Etterbeek, Oudergem en Sint-Gilles

Discussienota “Brussel Studentenstad”

Bespreking, blz. 769

Discussienota en interpellatie over “Het recht op kinderopvang in Brussel”

Bespreking, blz. 751

Discussienota “Puzzel Brussel geeft kinderen en jongeren een stem”

Bespreking, blz. 780

Het feit of de uitspraken van collegelid De Lille over het Brusselse luik van de nota van formateur Di Rupo het officiële standpunt van het VGC-College is, blz. 790

Inrichting van Nederlandstalig gemeentelijk onderwijs in Ganshoren, Elsene, Watermaal-Bosvoorde, Etterbeek, Oudergem en Sint-Gillis, blz. 789

Nood aan rusthuisplaatsen in Brussel, blz. 787

Vraag

Zie Nood aan rusthuisplaatsen in Brussel